8. května Dnes se křtilo naše dítě, a když ho vikář polil, spustilo šílenej bengál. Sestřenka Agnes mu přijela za kmotru a zůstane u nás do pondělka. Mám radost. V červnu se bude vdávat a Mildred půjde celá nastrojená za družičku. Maminka říká, že sestřenka Agnes jenom září, a musím říct, že její světla jsou hodně růžová. Tuším, že je to proto, že je zamilovaná. Nějak jsem si všiml, že když jsou lidi zamilovaní, tak jejich světla zrůžoví. Až se vdá, tak se bude jmenovat paní Hopkinsová, což je, zdá se, smůla, protože Hopkins teda jako příjmení není nic moc, i když maminka říká, že ten pán je podle podobizny nanejvýš urozený mladý muž. V pondělí má přijet a vzít ji s sebou zpátky do Ilkly, tak ho poznáme, a uvidíme sami. Po křtu přišel vikář, pan Wilcox a ostatní k nám a dali si všichni sklenici šampaňského, kterou tatínek vyndal na přípitek. Bylo plný bublinek a vikář si jednou říhnul a předstíral, že si odkašlal, ale mně to bylo jasný. Mildred se chovala jak nejlépe umí, a byla celá nesvá, protože tam byl taky její miláček pan Amery. Pořád nechápu, co na něm vidí, člověk nikdy neví. Vikář mě poplácal po tváři a řekl, jaký je už ze mě velký chlap. Taková hloupost! Vím, že žádnej velkej chlap nejsem, tak proč dělat, že jo? Myslím, že si asi řekl, že mě to potěší. No, nepotěšilo, takže si to klidně mohl nechat pro sebe. To dítě už není tak ošklivé jako dřív, ale na tom nesejde.

19. května Od té doby, co jsem panu Patmorovi řekl tu věc o dámě na lodi a pánovi v tom divným klobouku, tak se mě u svačiny rád různě vyptává. Chce vědět, jaké další věci jsem ještě viděl a tak. Řekl mi, že začal číst o něčem, co se jmenuje - a řekl dlouhý slovo, který začíná slovem spirit (spiritualismus) - ale neřekl mi o tom, protože si myslel, že by byla moje maminka šokovaná. Tak jsem se zeptal, jestli je to sprostý. On se smál a říkal, že to není ani trošku sprostý, ale že někteří lidé si myslí, že je to hřích. Pak se ptal, co si maminka myslí o tom, že vidím věci, pokud tedy o tom ví. Tak jsem mu pověděl, že se jí neodvažuju nic říkat, protože se vždycky rozzlobí a tvrdí, že si vymýšlím. A on řekl: "Aha, přesně to jsem si myslel." A potom mi pověděl, že spousta moudrých mužů věřila na duchy, a že je Shakespeare, jak vím, dával do svých her, a že on si myslel, že to byla všechno jenom fantazie, a že je měl raději vynechat, než se seznámil se mnou. V sobotu mě chce vyzvednout a vzít mě na návštěvu ke své paní, protože říkal, že by mě ráda viděla. Pak mě prý zase přivede domů. Jsem zvědavý, jak bude jeho žena vypadat. Bude to velká legrace. Připadá mi, jako by byl pan Patmore nejen můj učitel, ale i kamarád. Když si vzpomenu na slečnu Enid! Tě pic! Chudák tatínek má housera a chodí po domě celý ohnutý jako stařeček. Mildred se mu směje za zády a říká, že vypadá opravdu legračně. To teda jo, ale je to stejně smůla, protože maminka říká, že to pěkně bolí.

Neděle, 23. Května Je to pěkná otrava, že mi maminka přikázala psát v neděli jenom o pobožných věcech, protože jsem chtěl psát o mé včerejší návštěvě u pana Patmora, ale teď musím čekat až do zítřka. Moc bych si přál, kdyby maminka nebyla tak úzkostlivá. Mildred si dneska četla román a maminka ji při tom přistihla, a říkala, že je moc bezbožné číst v neděli romány a sebrala jí ho. Ale já vím, že otec si o svátku romány čte, protože jsem ho při tom viděl. Dnes odpoledne jsem šel do nedělní školy. Nemám moc rád nedělní školu, přijde vždycky spousta chudých dětí a ty příšerně smrdí. Někdy se na konci objeví pan vikář a zahraje chvalozpěv. Myslím, že se rád ukazuje za harmónyem, ale zdá se, že hraje strašnou spoustu špatných not. Frojlajn by to připadlo určitě příšerné, kdyby ho slyšela, a dělala by šílený obličeje. To tedy jo. Jé, já zapomněl. Pan Patmore mi říkal, že nemám používat slovo šílený. Říkal, že je v pořádku, když to říkají lidi jako je Hobbs (zahradník), ale že takový výraz u mě nezní pěkně. Dobrá, už to říkat nebudu.

24. května Dneska už není neděle, tak můžu napsat o té sobotní návštěvě. Manželka pana Patmora mi trochu připomíná paní Birdovou, o které maminka říká, že je milé nenáročné stvořeníčko. Na dospělého je hodně malá, ale zato moc příjemná a laskavá a líbí se mi její světla. Bydlejí v kopci úplně na opačné straně města a jejich dům není zdaleka tak velký jako náš, ale je moc útulný. Měli jsme skvělou svačinu. Horké plněné koblížky se spoustou džemu a malé koláčky celé posypané cukrem. Paní Patmorová na mě moc naléhala a říkala, že mám sníst, co se do mě vejde. Kromě mě tu nikdo nebyl. Když si pan Patmore po svačině sedl do křesla a zapálil si dýmku, která moc hezky voněla, uviděl jsem velkého černého psa, jak mu sedí u nohou. Tak jsem řekl: "Neměli jste někdy velkého černého psa?" A oni oba posmutněli a řekli mi, že jednoho měli, jmenoval se Jock, ale loni na podzim umřel, a divili se, proč se ptám. Tak jsem jim řekl, že jsem ho viděl sedět u křesla, a že poznal, když o něm mluvili, protože vrtěl ocáskem. Zdálo se, že je to oba moc překvapilo a potěšilo. Paní Patmorová řekla, že ví od pana Patmora, že jsem výjimečně chytrý chlapec, protože jsem jasnovidný, z čehož jsem byl trochu rozpačitý, protože to bylo, jako by řekla, že jsem výjimečný, protože vidím bez brýlí.

Ale nějak jsem nevěděl, jak jí to povědět, tak jsem jen řekl, že je to od ní moc laskavé, že to říká. Maminka mi říkala, že člověk to vždycky má udělat, když někdo řekne něco obzvlášť milého, a myslím, že je to docela dobrý nápad. Pan Patmore říkal, že si vždycky myslel, že zvířata musejí mít duši, ale většina lidí je přesvědčena, že ne. A tak byl moc šťastný, když jsem mu řekl, že jsem viděl jejich psa, a jeho paní taky. Moc by mě zajímalo, proč si Patmorovi myslí, že je to skvělé, když jim říkám, že vidím věci, a maminka se jen rozzlobí a říká, že je to hřích? To mě, abych se přiznal, pěkně mate. Než jsem šel domů, tak jsem uviděl pána, který říkal, že je tatínek paní Patmorové, i když vůbec nevypadal staře. Když se mě zeptala, jak vypadá, řekl jsem jí, že se mi zdá jeho tvář trochu divná, protože má předkus. A ona byla velmi překvapená a říkala, že to je v pořádku, protože její tatínek měl opravdu předkus, a že umřel, když jí bylo teprve deset let. On (jeho duch) mi řekl, abych jim pověděl, že tu bývá často, i když ho nevidějí, a že je moc rád, že jsem dnes přišel, protože jim může dát zprávu. Říkal, že chce, aby vytrvali se - s tím dlouhým slovem, co začíná na spirit (spiritualismus), protože to úplně změní jejich život, a že z toho duchové mají velkou radost, a že už dávno věděli, že vidím věci. Říkal toho ještě víc, ale pořádně si to nepamatuju. Každopádně byli Patmorovi moc potěšeni, a já jsem se moc dobře bavil a bylo mi líto, když jsem musel jít domů. Myslím si, že je úžasný, když se mi podaří někoho něčím potěšit. Ale pak jsem litoval, že jsem snědl tolik těch koláčků a ostatních dobrot, bolelo mě trochu břicho. Jakmile mě pan Patmore přivedl, maminka hned vyšla ven a děkovala mu za jeho velkou laskavost, a řekla, že doufá, že jsem se choval slušně. A on jí odpověděl, že jsem se choval jako dokonalý malý gentleman. Pane na nebi! Kdyby jen tušila, co se dělo. No, jestli chce být tak úzkostlivá, je to její věc.

7. června Janet se zasnoubila. Všiml jsem si, že se něco děje, protože její světla vypadala jinak, trochu jako je má sestřenka Agnes. Však nás teď taky hodlá opustit a vzít si ňákýho Kdovíkoho, je to prý cukrář. Bude mi hrozně moc chybět, ale snad to nebude tak zlé, protože nebude daleko odsud, a řekl bych, že se s ní uvidím, když si tam půjdu koupit balíček bonbonů. Maminka je pěkně otrávená, protože s námi Janet byla opravdu dlouho, a teď bude muset shánět novou služebnou, která možná nebude ani z poloviny tak milá.

15. června Pan Patmore zjistil, že těm světlům, které vidím okolo lidí, se říká aura, a taky mi pověděl, jak se to píše. Dnes jsme u svačiny o aurách hodně mluvili, a zdálo se, že ho to moc zajímá, protože se mě moc a moc vyptával. Říkal jsem mu, že aury některých lidí jsou jakoby upatlané a není to nic jiného než

hrozná mazanice, ale že jiní lidé mají hezké aury se spoustou krásných světlých barev. Pak že jsou lidé, u kterých aury končí zničehonic, (mají výrazný vnější okraj) jako má maminka, a jiní, u nichž se na okrajích vytrácejí jako mlha. (Později jsem zjistil, že ten typ aury, který jsem popisoval jako "hroznou mazanici" značil naprostý nedostatek kontroly nad emocemi a nízký stupeň inteligence, a že aura s výrazným zakončením je znakem konvenčnosti.) Řekl jsem panu Patmorovi, že jeho aura je moc hezká, že je v ní žlutá, trochu růžové, malinko zelené a modré, a on měl velkou radost.

9. července Byli jsme v Ilkley na svatbě sestřenky Agnes a vrátili jsme se včera večer. Bydleli jsme v hotelu. Já jsem měl dokonce dovoleno jet taky. Maminka měla nové šaty a vypadala moc mladě. Všichni byli nadšení a po svatbě byla velká hostina s obrovským dortem, který byl celý politý bílým cukrem. Myslím, že vypadal líp než jak chutnal, což mě zklamalo. Teta Susan na svatbě plakala, ale nevím proč. Maminka říkala, že dámy často pláčou, když se jim vdávají dcery, protože je jakoby ztrácejí. Sestřenka Agnes musela slíbit, že bude milovat, ctít a poslouchat pana Hopkinse, což se mi zdálo, musím říct, trochu moc. To by teda bylo opravdu pěkný, kdyby se z pana Hopkinse vyklubal darebák a přikázal jí, aby někomu ukradla peněženku, a ona by ho musela poslechnout. To by mě zajímalo, kdo tu svatební mši vymyslel. Jsem si jistý, že to nebyl Bůh ani Ježíš. Mildred se ve své skvělé družičkovské róbě nesla jako páv, ale chovala se mnohem líp než obvykle. Tuším, že se sestřenka Agnes musela cítit pěkně rozpačitě, když si včera večer musela lehnout do postele s panem Hopkinsem. Jeli na líbánky do Londýna. Pan Hopkins má docela hezkou auru a mám pocit, že budou spolu šťastní (což se ukázala být pravda), ale nějak mi nepřipadá, že spolu zestárnou. (Taky správně.) Chtějí si pronajmout dům v Manchesteru, kde má pan Hopkins práci. Je to podivné, ale mám dojem, jakoby se někteří lidé znali dřív, a pak se znovu setkali a zamilovali se do sebe. Ale moc tomu nerozumím... Právě jsem to napsal, když jsem najednou uviděl Ježíše, a on řekl: "Máš pravdu, můj synu, a vytušil jsi skrytou pravdu, které jednoho dne porozumíš." Pak se usmál a byl pryč. Kéž by tak mohl zůstat déle. Je takové horko, že se na mě lepí šaty. Maminka říká, že to vedro je něco přišerného a pořád jenom vzdychá. Mildred dělá, jako že jí to vyhovuje, jenom aby tvrdila opak. Máslo, co jsme měli na svačinu se úplně rozpustilo. Tatínek říká, že si myslí, že bude bouřka. Moc bych se nedivil. Georgina tvrdí, že jí bolí kuří oka, a to že je jasný znamení, že bude pršet, a Janet říká, že se kočka olizovala za ušima, a to je prý taky jasný znamení. No tak uvidíme.

10. července Opravdu byla bouřka. Byla v noci a bylo to pěkné dopuštění. Ten hluk se mi nelíbil a nemohl jsem spát, tak jsem se šel podívat z okna. Ale to (přírodní duchy), co jsem viděl v mracích, vypadalo tak zle, že jsem si lehl zpátky do postele a schoval jsem se pod peřinu. Tatínek se přišel za mnou po jednom hrozným blesku podívat, jestli nejsem strachy celý vedle, což od něj bylo moc milé. Georgina říká, že bouřka znamená, že se Bůh zlobí na zlý lidi, nebo něco takového, ale tatínek říká, že je to celé nesmysl. Každopádně je dnes mnohem chladněji, a to jsem moc rád, a maminka taky. Arnold přišel na svačinu, měli jsme ji v altánku. Když k nám šla Janet s podnosem, stál uprostřed trávníku na hlavě a pak chodil po rukách, a Janet prohlásila, že je moc šikovný a ptala se ho, jestli chce být akrobatem, až vyroste.

12. července Myslím, že Charlie Baines je pěkně podlej. Žaloval na mě, a já jsem dnes dostal hrozně vyhubováno. Maminka řekla, že se k ní doneslo, že jsem prý vykládal, že u Bainsových straší, a že jsem něco viděl, a že pan Baines byl moc rozmrzelý a zakázal Charliemu, aby mě ještě někdy zval. Maminka se příšerně zlobila, protože říkala, že si myslela, že jsem těch nesmyslů, jak tomu říká, už nechal, a že už opravdu neví, co se mnou bude dělat. Potom mě hrozně dlouho hubovala, a nakonec řekla, že se rozhodla říct panu Patmorovi, aby mi zadal k přepsání spoustu vět, jak se to dělá ve škole. I když jsem se cítil moc zle, stejně jsem se v duchu musel zasmát, protože pan Patmore bude na mé straně, a jsem moc zvědavý, co na to řekne?

13. července

Když jsme dnes ráno v altánku měli vyučování, objevila se maminka. Tvářila se moc vážně a řekla panu Patmorovi, že jsem se choval jako velmi zlý chlapec, že jsem lhal a lumpačil, a že musím být potrestán. A pan Patmore vypadal šokovaně a říkal, že ho moc mrzí, co slyší, i když jsem věděl, že ve skutečnosti šokovaný není, protože jsem mu řekl dopředu, co nás čeká. Každopádně maminka řekla, že mě má uložit k opsání ty věty, nebo mi dát nějaký jiný protivný úkol, a pan Patmore jí musel odpovědět, že si o tom se mnou vážně promluví, a pak rozhodne, co budu muset udělat. Po tomhle výstupu maminka odešla. Jakmile se ztratila, pan Patmore se legračně zatvářil, trochu jako to umí Henry, a řekl: "A co teď?" Mám pana Patmora čím dál tím radši. Pověděl mi ale, že bude muset něco udělat, aby to vyřídil s maminkou. Nezlobil se, ale řekl, že to ode mě bylo nerozumné, abych vykládal o tom, co jsem viděl takovým klukům jako je ten malý hlupák Charlie, protože ti hned jdou a vyžvaní to a dostanou mě do potíží, a že kdyby byl na mém místě, byl by moc opatrný, komu by v budoucnu tyhle věci říkal. Pak říkal, že mě vlastně nemůže potrestat za to, že jsem lhal, protože jsem vůbec nelhal. Ale že kdyby mi nezadal něco na přepsání, aby byla maminka spokojená, mohla by ho vyhodit, a to by byl pěknej malér. No, nakonec to dopadlo tak, že se mě zeptal, jakou delší báseň bych se rád naučil zpaměti, protože jestli ji budu muset opsat třikrát, tak ji už budu umět. Tak jsem si řekl, že by byl dobrý nápad vybrat si Grayovu Elegii, a tím to skončilo. S vyučováním končíme dvacátýho třetího, ale nemůžu říct, že se na to nějak zvlášť těším, protože se nechci loučit s panem Patmorem.

20. července Dnes jsem viděl dědečka, a on mi řekl, že oni (duchové) přiměli tatínka, aby mi vybral za učitele pana Patmora, a že mají velkou radost z toho, jak si vedu. Dědeček říkal, že nebe není ani trochu takové, jak si lidi myslí, a že je mnohem hezčí. Pověděl mi, že časem budou postupně spousty lidí věřit v duchy tak, jak teď věří v Ježíše, a že budou mnohem šťastnější a nebudou se tolik trápit kvůli smrti. Zeptal jsem se ho (otázku jsem formuloval v duchu), jestli lidi zůstávají v nebi staří, když umřou staří. A on se smál, a říkal, že ne. Pověděl mi, že tam, kde teď je, mohou lidé na sebe brát takovou podobu, jakou chtějí. Když si představují, že vypadají mladě, tak vypadají mladě, a naopak. Říká, že chce vypadat staře, když mě přichází navštívit, protože jinak bych ho nepoznal. I když se mi Arnold za to, že vidím věci, neposmívá, jednou se mě zeptal, jak to, když jsou přízraky duchové zemřelých lidí, že mají na sobě šaty, protože šaty nemají duši? Tak jsem si řekl, že se zeptám dědečka, proč není nahatý, nebo proč všichni duchové nejsou nahatí. Zdálo se, že ho to docela pobavilo. Ale nedostal jsem ho, je příliš mazanej. Řekl: "Když si pomyslíš na sebe samého jak tu chodíš kolem, představuješ si, že jsi nahý?" "Ne, to ne." Na to on řekl: "No, a my také ne. Právě jsem ti, můj chlapče, řekl, že vypadáme tak, jak si sebe představujeme. Proto tu lidé nosí tolik různých šatů, a proto jsem i já oblečený do šatů, které v tomhle světě už nejsou v módě. Ale mamince o tomhle všem nesmíš nic říct," řekl, "nebo bude v šoku. Tvoje maminka je moc hodná, ale tobě je dáno vědět o mnoha věcech, které ona nezná. Ale dávej si, můj chlapče, pozor, abys kvůli tomu nezpychl, protože je spousta věcí, které zná ona, a ty ne." Potom odešel.

21. července Včera jsem měl s Fräulein (nakonec napsáno správně) poslední hodinu hudby. Někdy mluví moc legračně. Říkala mi, že si onehdá udělala sama piknik, což podle mě nemohlo být moc zábavné. Řekla: "Když si chci ulevit, ráda si

dám kousek uzeniny, chleba a ovoce." A když jsem se zasmál, chtěla vědět čemu. Tak jsem jí musel říct, že ulevit si znamená jít na záchod, a že asi myslela osvěžit se, nebo odpočinout si, a ona byla moc překvapená, a smála se a říkala: "Já se z té vaší angličtiny snad zblázním." Pak mi říkala něco z gramatiky, nad čím jsem ještě neuvažoval, ale zdálo se mi, že bych tím mohl popíchnout pana Patmora. Co by mě teda moc zajímalo je to, kdo vymyslel pravopis, protože to musel být příšernej osel, a taky lhář. Když jsme dnes dělali gramatiku, tak si pamatuju, že pan Patmore říkal, že máme jen pět samohlásek. Ale ve slovníku se píše, že samohláska je zvuk, který vydáme, když otevřeme ústa, takže je to lež. Zjistil jsem, že existuje aspoň čtrnáct samohlásek, a dnes jsem to řekl panu Patmorovi. "Jak jsi na to přišel?" zeptal se. "Tady jsou," odpověděl jsem, a vyjmenoval jsem "á, a, o, ó, u, ú, i, í, e, é, au, ou, ui, eu." "Hm," řekl pan Patmore, "nad tím jsem nepřemýšlel, ale jak říkáš, všechny tyhle zvuky se v našem jazyce vyskytují. Velmi chytré. Co ještě jsi chtěl?" "Fräulein chce vědět," řekl jsem, "proč se říká větef a píše se větev, nebo proč je oni prosí, ale oni musejí, nebo proč je bidlo něco jinýho než bydlo, proč pořád střídáme na konci sloves i a y. "Bůh ví," řekl pan Patmore, "a ten mi to nepoví. Je to moc hloupé. Ale vyřiď Fräulein moje uctivé pozdravení, a zeptej se jí, proč v jejím jazyce je dívka neutrum? To je právě tak hloupé." Maminka nám dnes řekla, že pan Wilcox odchází ze svého podnájmu, protože zjistil, že ta paní Timsová (jeho domácí) je stará potvora, a že ho šidila.

23. července Dnes mě čekalo velké překvapení. Pojedu na prázdniny s panem a paní Patmorovými na místo zvané Harlech ve Walesu. To je bezva. Pojedeme začátkem srpna. Mildred je pozvaná na prázdniny ke svém kamarádce ze školy, Ethel Mckayové, a naši s miminem jedou do Buxtonu, protože tatínek říká, že má revma a chce tam pít léčivé vody. Rád bych věděl, co mají maminka a pan Patmore za lubem, dvakrát se po mém vyučování někam zavřeli, a pan Patmore mi dnes ráno říkal, že se jednalo o můj pobyt s ním a jeho paní. Tatínek říkal, že nechce, abych byl celé týdny bez vyučování, takže až budu pryč, budu se kromě soboty učit hodinu denně, ale ta trocha práce mi vadit nebude. Měl jsem z toho všeho ohromnou radost, protože se nebudu muset s panem Patmorem rozloučit na tak dlouho, takhle budeme od sebe jen čtrnáct dní. Kromě toho jsem s pane Patmorem hrozně rád, a jeho paní se mi taky líbí. Možná, že přijede na týden i Henry, i když to maminka neví ještě jistě. Záleží na tom, co řekne pan vikář. Doufám, že pojede, i když jsem docela rád, že tam nebude celou dobu, protože rád pro pana a paní Patmorovy vidím věcí (jasnovidně), a až tam bude Henry, tak budu muset být zticha, jinak by si myslel, že jsem cvok. Janet se bude vdávat, když budeme pryč, a mizí se svým mužem na líbánky do Blackpoolu. Georgina jede taky někam na dovolenou, a starý pan Prettyman se nám bude chodit starat o dům, kocoura a papouška. Rozhodně mi nebude líto, že budu pryč od mimina, strašně pořád vříská a otravuje mě, když se snažím psát úkoly od pana Patmora. Bylo by to otřesné, kdyby se maminka rozhodla dělat ještě nějaké další děti, a vůbec, mnohem raději bych býval měl malýho brášku. Samozřejmě, že bych byl moc nerad, kdyby to dítě onemocnělo nebo umřelo nebo tak, ale opravdu bych si moc přál, aby přestalo dělat takovej bengál.

29. července Dnes odpoledne se stala zvláštní věc. Tetička Maud se tu na jeden den zastavila a přivezla s sebou svou starou maminku, které je 83. Než se objevily, tak jsem se maminky zeptal: "Jestliže je tetička Maud tvoje švagrová, pak je paní Kiddová tvoje tchyně a moje pratchyně nebo tvoje prašvagrová a moje prapraašvagrová?" Ale maminka se jen smála a zdálo se, že to neví, nebo si nad tím nechtěla lámat hlavu. "Radši se zeptej tatínka," řekla. Každopádně nám řekla (mé sestře a mně), že ta stará paprika ztratila paměť, a že jestli bude mluvit z cesty, že si musíme dát pozor a nesmíme se smát. No ale to nás samozřejmě ještě víc rozesmívalo a Mildred mi potom říkala, že se skoro počurala. S aurou té staré báby je něco moc divného, je to jen taková mazanice, jako mají některý děti. Zadíval jsem se na ni a najednou jsem měl pocit, jako by neměla duši. (6) Nerozumím tomu. Zatímco jsme v salónu čekali na oběd, řekla dost podrážděně: "Kdy už přinesou tu snídani?" "Ale, maminko, snídani už jste měla," řekla tetička Maud přesladce, "právě budeme obědvat." Pak když přišla Janet říct, že je oběd připraven, řekla tetičce Maud: "Máš novou služebnou, nikdy jsem ji předtím neviděla." Tak jí tetička Maud musela říct, že nejsou v Harrogate, ale že přijely na den navštívit maminku. Byl jsem moc rád, když jsme doobědvali a mohl jsem se vypařit. Ale ta nejhorší věc se stala pak. Přišel jsem dovnitř ze zahrady, abych si skočil na záchod, a když jsem otevřel dveře, tak ať se propadnu, jestli tam neseděla ta stará osoba. "Koukej mazat!" křikla a zahrozila na mě pěstí. Byl jsem z toho pěkně v šoku, ale pak jsme se tomu s Mildred ještě dost chechtali. Mildred dostala ve škole cenu.

7. srpna Jsme teď v Harlechu, přijeli jsme včera za hrozného lijáku: Byla to příšerně dlouhá cesta, ale z okýnka byl krásny výhled, a s Patmorovými jsem rád, jsou ke mně moc milí. Harlech stojí na kopci a je tam obrovský starý hrad. Je to jenom malé městečko, ale jeli jsme sem, protože Patmorovi ví o nějakém hezkém podnájmu, kde o nás bude dobře postaráno - aspoň tak to řekli mamince. Od chvíle, co jsme přijeli, nepřestalo pršet, což je dost úděsný, ale pan Patmore mě chce naučit hrát šachy, protože říká, že je to nejdokonalejší společenská hra na světě. Lidi tu mluví skoro jako by zpívali, a někdy ani nepoznám, co chtějí říct. Paní Patmorová hodně plete. Cítím, že je to tu úplně jiné než doma. Jsem si jistý, že tady uvidím velkou spoustu víl a skřítků a podobných tvorů, ale moc bych chtěl, aby přestalo pršet, jinak budeme trčet v pokoji a vůbec nic neuvidím.

12. srpna Dnes po svačině se objevil dědeček, a když jsem řekl Patmorovým, že je v pokoji, vypadali potěšeně a chtěli vědět, co říká, tak jsem jim jeho slova nahlas opakoval. Dědeček se snažil chovat zdvořile a uctivě, a řekl panu Patmorovi něco jako "Dobrý den vám přeji, vážený pane," a pak paní Patmorové, "Dobrý den vám přeji, vážená dámo," a pak oni pozdravili jeho. Potom dědeček řekl, že je moc rád, že jsme sem všichni přijeli, a že je toto místo velmi starou částí světa a bývalo součástí obrovského kontynentu zvaného Atlantys nebo tak nějak, z něhož většina zmizela pod mořem, a že cosi, co nevím jak se jmenovalo (zřejmě přírodní síly) tu je moc silné a pomůže mi to vidět věci. Pak chtěl pan Patmore vědět, jestli se může na něco zeptat. A dědeček řekl: "K vašim službám." A pan Patmore se rozhodl, že si vezme tužku a papír a bude zapisovat, co dědeček říká, jak to budu opakovat. Nejdřív chtěl vědět, jak nás dědeček vidí, a dědeček řekl, že vypadáme jako duchové. A panu Patmorovi se to zdálo moc zvláštní, protože, jak říkal, máme za to, že jsme pevného a hutného složení. Na to se dědeček zasmál a "řekl panu Patmorovi, že kouří dýmku, což byla pravda, a řekl mu, že kdyby byl kdesi sultánem, nevím už kde, kouřil by dýmku vodní a vtahoval by kouř přes vodu, a že to je něco podobného. Duchové jsou jako kouř a my jsme jako ta voda a oni mohou námi procházet a vidí skrz nás, protože naše části (částice) jsou od sebe docela vzdáleny, i když o tom nevíme. Dědeček toho říkal mnohem víc, ale já si to z hlavy nepamatuju. Řekl, že zítra zase přijde a poví nám o dalších věcech, když budeme chtít.

13. srpna Dnes odpoledne jsme se všichni šli mrknout na harlechský hrad a já jsem dokázal Patmorovým popsat, jak vypadal před tím, než se rozpadl na kusy, jak byl zařízený a tak. (7) A Patmorovi byli moc překvapení a divili se, jak to vím. Možná si mysleli, že si to vymýšlím, ale to bych neudělal. Dědeček dnes po svačině přišel znovu a zůstal s námi tak dlouho, že už teď musím jít spát a nemůžu zapsat, co říkal, tak to nechám na jindy.

16. srpna Počasí teď bylo moc skvělý na to, abych seděl doma a psal deník, ale dneska leje jako z konve, tak si zkusím sednout a sepsat, co dědeček říkal. Pan Patmore se mě ptal, jestli si do deníku píšu o něm a o dědečkovi a o jeho návštěvách a tak. A když jsem mu odpověděl, že ano, tak se zašklebil a řekl, že jeho život visí na vlásku, protože kdyby si ten deník přečetla moje matka, že by se dostal do pěkné kaše, za to, že mě naváděl. Ale když jsem mu řekl, že jsem moc opatrný a mívám ho zamčený ve specyjální skříňce, a že dědeček už dávno říkal, že je rád, že si deník vedu, tak řekl, že tedy bude doufat, že všechno dobře dopadne. Dědeček je šíleně zdvořilý, když mluví s Patmorovými a pořád je oslovuje vážený pane a vážená dámo, což je mi k smíchu. Byl bych ale moc rád, kdyby pořád nepoužíval tak dlouhý slova, protože si je pořádně nepamatuju, když je potřebuju zapsat, což je hrozná otrava. Ptal jsem se ho, proč nás nepřijde taky navštívit babička? A on řekl něco o tom, že duchové někdy sedí na svých myšlenkách jako ptáci na vejcích, a to nás všechny rozesmálo, protože to bylo legrační přirovnáni. Pověděl nám, že když byla babička ještě na zemi, byla přesvědčena, stejně jako spousta jiných lidí, že ona a pár dalších, kteří si mysleli přesně to, co ona, budou jediní lidé, kteří dojdou spasení. "A teď," řekl dědeček, "žije ve světě představ, které si ona i ti ostatní vytvořili svým vlastním mylným přesvědčením. V domě našeho Otce je mnoho komnat." Tohle jsem vytáhl z pana Patmora, který si to zapsal. Pomohl mi i s dalším kouskem. Pak jsme se dědečka ptali na něj. Řekl, že i když věřil v Boha a tak, nikdy si příliš nepředstavoval, jak bude vypadat onen svět, takže teď netráví život zpíváním chvalozpěvů kolem domnělého trůnu Pánaboha jako babička. Dědeček říká klidně neslušné věci. Řekl nám, že babička byla paličatá stará paní, a že ještě pořád paličatá je, a nic na světě nezmění její názor, dokud toho nebude mít po krk a nezačne se ohlížet po něčem lepším. Pověděl nám, že je velkou chybou, když se člověk předem příliš drží své představy, jako moje drahá zesnulá babička. Ale protože jsem moc nevěděl, jak to myslel, zeptal jsem se pana Patmora, který řekl, že to znamená, když lidi na něčem příliš trvají, protože je nic lepšího nenapadá. Jsem už unavený a chci toho nechat.

17. srpna Další slejvák, nic nového se neděje, tak chci napsat s pomocí pana Patmora něco dalšího z toho, co říkal dědeček. Dědeček nám povídal, že někteří duchovní navykládají hrozný spousty nesmyslů o onom světě a tvrdí, že budeme všichni spát až do dne vzkříšení. A tak hromady lidí (duchů), když se dostanou sem a mají se čile k světu, nemohou uvěřit tomu, že jsou mrtví, a je to pěkná dřina je přesvědčit, že se přesunuli ze svého starého těla. Stejně jsou na tom lidi, kteří nevěří vůbec v nic a myslí si, že jsme se vyvinuli z opice. Jednou jsem slyšel, jak o agnosticích mluvila maminka, pan Patmore mi řekl, jak se to slovo píše, a ona říkala, že jsou všichni strašlivě zkažení, a že tvrdí, že není žádný Bůh. Ale dědeček říká, že nejsou zkažení, ale že jsou jen celí popletení a myslí si, že toho spoustu vědí, protože věří v cosi, čemu se říká evoluce. Musel jsem se pana Patmora na tohle cizí slovo zeptat. Je to docela zvláštní, pan Patmore mi poté, co dědeček odešel, řekl, že znával agnostika, který už umřel, a že to byl člověk, který mu řekl o tomhle ubytování. Nevím to jistě, ale mám pocit, že se někdy brzy zastaví, aby se na pana Patmora mrknul. Dnes odpoledne jsme hráli šachy. Samozřejmě, že pan Patmore vždycky vyhraje, i když mi jednou nechal svoji královnu. Já jsem poznal, že to udělal schválně, protože chtěl být milý. Mě neoblafne. Tak teď si královnu dává pryč předem, protože je pro něj bez ní hra těžší. Říká se tomu handicap.

18. srpna Dnes jsem dostal dopis od maminky, ve kterým mi psala o Buxtonu a tak. Říkala, že je tam skvělá kapela. Moc rád bych ji slyšel, i když jinak jsem mnohem radši tady s Patmorovými. Maminka nakonec v dopise napsala, že doufá, že dávám v neděli v kostele pozor. Jasně že jí nepovím, že jsme tam zatím ani jednou nešli, raději jsme se byli s panem Patmorem projít, protože říkal, že bysme měli využít pěkného počasí. Pan Patmore si myslí, že člověk může konat pobožnost v přírodě tím, že je vděčný za všechny ty krásné věci, které nám On dal, a já jsem po pravdě řečeno stejného názoru. Paní Patmorová šla na mši sama. Nějak mi připadá, že dámy chodí do kostela raději než pánové. Ale předpokládám, že příští neděli půjdu, nebo bude zle, až se mě maminka bude vyptávat.

20. srpna Včera večer zrovna když jsem usínal, se na chvilku objevil dědeček, a řekl, abych se pod nějakou záminkou dostal do kuchyně, že tam něco uvidím. Dnes ráno paní Evansová zapomněla na snídani máslo, tak jsem si o něj šel říct, a uviděl jsem starýho dědu (ducha), jak sedí v křesle u krbu. Rád bych se ho zeptal, co má za lubem, ale nešlo to, protože tam byla paní Evansová... Dnes odpoledne mi pan Patmore pomáhal stavět hrad z písku s vodním příkopem. Zamiloval jsem se do jedné holky, kterou tu potkáváme. Moc rád bych se s ní seznámil, ale nemám žádnou záminku. Má ty nejkrásnější hnědé oči na světě. Někdy si ona a jeden kluk, to je myslím její bratr, hrají na pobřeží s dvěma míčky.

Ona jeden míč hodí, aby ho chytil, a on zároveň hodí druhý jí. Jsou v tom dost dobří. Kdyby tak jen upustila jeden ten míček a já ho mohl zvednout a přinést jí ho! Ale neměl jsem štěstí. Paní Patmorová chytla asi rýmu a posmrkuje. Příští týden přijede Henry.

24. srpna Je to zvláštní. Po tom, co dědeček mluvil o tom, že někteří duchové neví, že jsou mrtví, a já měl to tušení, jsem včera po večeři uviděl v pokoji pána, a moc jsme si s ním užili.

Když jsem panu Patmorovi pověděl, že tu je, řekl: "Zeptejme se ho, co chce," a připravil si tužku, aby si vše poznamenal těsnopisem, který trošku umí. Dneska mi pak dal to, co zaznamenal, jako diktát při mé vyučovací hodině a můžu si to pak přepsat do deníku. Bude to úžasné, až se deník celý vydá tak jako ten pana Pepyse, i když budu muset počkat až budu starý, protože maminka by samozřejmě ztropila strašnou scénu, kdyby si ho přečetla. Ten duch, který se objevil, byl tím starým známým pana Patmora, ale nebyl ani z poloviny tak milý jako on. První, co řekl, bylo: "Ahoj, Patmore, rád tě vidím." Pak se pan Patmore zeptal, kdo vlastně je. A on řekl: "Co to je za otázku?", a že se jmenuje Jimmy Cliff a byl překvapený, že ho pan Patmore nepoznal. A pan Patmore byl taky moc překvapený a řekl, že ho samozřejmě nemohl poznat, protože nemá schopnost vidět lidi, kteří jsou mrtví, i když myslím použil jiný slovo. A teď napíšu, co mi dal pan Patmore za diktát, bylo to vcelku jednoduchý, protože pan Cliff nepoužíval tak dlouhá slova jako dědeček. Pan Patmore říká, že můžu psát P místo Patmore a C. místo Cliff, jestli chci, abych si ušetřil práci. Tak to tak udělám, i když to nebude bez těch jmen vypadat moc pěkně.

C.- Co to tam píšeš?

P - Zapisuji si, co říkáš.

C. - Proboha proč?

P - Protože si chci zapamatovat, co nám povíš.

C.- Co je to za nesmysl?

P - Ale kdepak nesmysl, zajímá mě to. Mám velkou radost, že jsi přišel. Co tě k tomu přimělo?

C.- Mám to tu rád, a chtěl jsem se sem zase podívat. To já jsem ti o tomto místě řekl.

P - Já vím, že ano. Řekni mi, jak se cítíš?

C.- V životě jsem se necítil líp, fyzicky, ale psychicky jsem, zdá se mi, trochu zmatený. Je to strašně divný.

P - Býval jsi agnostikem. Předpokládám, že jsi teď změnil názor.

C.- Samozřejmě, že ne. Proč bych měl?

P - Protože teď už musíš vědět, že posmrtný život existuje.

C.- O ničem takovým nevím, a nevěřím žádnýmu z těch lidí, kteří mi všechny ty nesmysly vykládají. Mimochodem, kdo je ten mladík a proč ti musí opakovat všechno, co řeknu?

P - Protože on tě vidí a slyší a já ne.

C.- Oslepl jsi a ohluchl?

P - Jistěže ne.Ale ty jsi teď duch a já duchy nevidím.

C.- Nejsem duch. Na duchy nevěřím a nikdy jsem nevěřil.

P - Ale rozhodně si nemůžeš myslet, že jsi pořád na této zemi? Cožpak si nepamatuješ, co se stalo?

C.- Pamatuju se, že jsem se cítil hrozně nemocný. Potom jsem ztratil vědomí a když jsem se probudil, cítil jsem se líp než kdykoli předtím.

P - Aha, a co se stalo pak?

C.- Podívej, Patmore, mě se všechno tohle vyptávání vůbec nelíbí, a zapisuješ si všechno jako bys byl policajt.

P - Promiň, Cliffe, ale moc mě to zajímá. Zdá se, že si neuvědornuješ, že jsi, jak mi tady dole říkáme, mrtvý, i když jsem si vědom, že se cítíš mnohem víc jako živý.

C.- Neexistuje žádný tady dole. Mluvíš, jako bych stál někde na obláčku a ty pode mnou. Nikdy jsem neslyšel takový nesmysl. Jediné, co mě trápí je, že nějak divně vidím a slyším.

P - Myslíš asi, že vypadáme trochu rozmazaně a slyšíš nás jakoby z dálky?

C.- Ano, tak nějak.

P. - To je proto, že ty jsi duch a my ještě pořád máme fyzická těla.

C.- Nehodlám uvěřit tomu, že jsem duch. Žádní duchové neexistujou. Když umřeme, je s námi konec. Otravuješ mě. Vždycky jsi mě otrávil, když jsme začali mluvit o tomhle tématu, protože nedokážeš čelit faktům. Vědu nemůžeš přelstít, a ta prohlašuje, že jsme se vyvinuli z opice. Už půjdu. Mám dost tohoto marného sporu. Nikdy toho druhého nepřesvědčíme, tak proč se o tom bavit? Nashle.

Když zmizel, pan Patmore se zašklebil a řekl, že se vůbec nezměnil, a že se vždycky takhle choval, když byl naživu. Říkal, že se panu Cliffovi udělalo zle na ulici a v nemocnici zemřel. Paní Patmorová s námi nebyla, protože se cítila mizerně, a šla po obědě do svého pokoje. Ale pan Patmore jí o tom pak pověděl a přečetl jí, co si zapsal. Každopádně je to skvělá zábava.

25. srpna Je tu teď Henry. Musíme spát v jednom pokoji, což je docela fajn, protože si můžeme místo spaní povídat, když ještě nejsme unavení. Paní Patmorová nám sice říká, abychom neponocovali a nebavili se, ale podle mě jí to nevadí, je tak hrozně milá. Henry dělá se sebou v posteli divný věci a chtěl mě to naučit, ale já jsem ho upozornil, že mi o tom všechno říkala ta malá holka v Birkdale, a že si nemá myslet, že může učit orla lítat. Dnes dopoledne jsem chtěl v písečných dunách kopat tunely, ale pan Patmore nás nenechal, protože říkal, že by se mohly propadnout, a mohlo by nás to zasypat. Když je tady Henry, tak nemůžu do deníku moc psát, protože chce pořád něco dělat. O panu vikářovi a jeho paní mluví jako o otci a máti. Rozhodl jsem se, že tak taky budu našim říkat. Myslím, že tatínek a maminka zní příšerně blbě, a slovo matka sem mi taky moc nelíbí.

Neděle Henry mi dnes ráno v posteli řekl, že půjde na mši, jen když ho přinutí pan Patmore. Když se na to u snídaně ptal pana Patmora, řekl, že mu nikdy nepřipadlo moudré nutit někoho chodit do kostela, když nechce, ale co by tomu řekl jeho otec, kdyby se ulejval. Tak Henry řekl: "Půjdu s paní Patmorovou jenom do chodby, a když se otec bude ptát, můžu říct, že jsem byl v kostele." To se zdá pana Patmora pěkně pobavilo a paní Patmorová sice dělala, že ji to šokovalo, ale musela se taky smát. Namouduši, Henry je divnej pavouk. Tuším, že si paní Patmorová myslí, že jsem divnej pavouk taky. Musel jsem máti slíbit, že si budu každé ráno číst kousek z bible. Tak jsem se dnes u oběda zeptal, co znamená toužit ve svém srdci po ženě, a paní Patmorová se trochu zasmála a vypadalo to, že neví kam s očima, a pan Patmore obrátil oči v sloup, a pak řekl, že jsou v bibli některá divná starodávná slova, která se nedají vysvětlit jen tak. Myslím si, že to bylo něco sprostýho. Ale když jsem se pak zeptal Henryho, řekl, že si myslí, že to nějak souvisí s děláním dětí, ale že to neví jistě. Rád bych věděl, jak to je. Docela jsem zapomněl, že nesmím do deníku v neděli psát. Ale už se stalo, a teď to přece celý nevyškrtnu. Každopádně jsem se zmínil o bibli, takže o nic nejde.

29. srpna Když šla paní Patmorová pěkně nakupovat a pan Patmore byl na záchodě, kam si většinou bere noviny a nějakou dobu tam sedí, tak jsme si s Henrym řekli, že si najdeme ve slovníku toužit. Ale protože jsme nepochopili, co ta slova znamenají, tak jsme se nikam dál nedostali. Proč tam u všech svatých není napsáno, co to znamená, místo nějakýho dlouhýho slova, kterýmu nikdo nerozumí, a u kterýho si ani nepamatuju, jak se píše? Henry říká, že slovník je hloupá kniha, a že na to nemá nervy... Dnes jsem dostal dopis od Fräulein. Psala, že doufá, že je tu klavír, a že aspoň trochu cvičím. Ale je tu jen staré harmonium, a na něj hrát nemůžu, protože nedosáhnu na to dole, co do něj pohání vzduch. Šli jsme na procházku po okolních kopcích a viděli jsme na loukách krásné ovečky, měly v očích takový smutný výraz. Bylo mi hrozně, když jsem si pomyslel, že půjdou a zabijí je, aby jsme si je mohli dát k večeři. Pan Patmore říká, že existují lidi, kterým se říká nějak jako vegetalijáni, a ti nejedí ani ovce ani krávy ani nic podobného. Přesně to bych si přál, ale tuším, že maminka mi to nedovolí. Předpokládám, že by řekla, jako vždycky: "Co by si lidé pomysleli, kdybys byl jiný než všichni ostatní?" Moc by mě zajímalo, proč maminka chce, aby si všichni byli podobní jako vejce vejci?

30. srpna Dnes je tak horko, že jsem to málem nevydržel. Henry říká, že má rád horko, ale vadí mu, že pak smrdí. Taky jsem se cítil nějak nakysle, což je nanejvýš nepříjemné. Pan Patmore vypadá moc legračně. Říká, že mu od sluníčka chytil nos, každopádně je pěkně rudej. Henry a pan Patmore se dnes dopoledne byli koupat, zkusil jsem to taky, ale srdce mi začalo tak bušit, že jsem nemohl popadnout dech, a pan Patmore řekl, ať už to znovu nezkouším, když mi to nedělá dobře. Ve čtvrtek jede Henry domů - teda opravdu domů nejede, protože je pozvaný k někomu po cestě na návštěvu. Bude mi líto, až odjede, protože je takový číslo a mám ho strašně rád. Jediná nevýhoda je, že musím být zticha a nemůžu pro pana a paní Patmorovi vidět věci, když tu Henry je. Zeptal jsem se ho z legrace, o čem jeho otec (vikář) většinou mluví, a on řekl, že obvykle o tom, jak se nadře. Myslím, že kdybych tohle řekl máti, byla by pěkně v šoku, že mluví o kostele jako o dřině. Ale samozřejmě jí to nepovím, to by bylo ode mě hnusný. Henryho velký bratr je v armádě někde v Indii. Říká, že když mají večeři, že jí pohromadě celý štáb, a že mu to připomíná šváby. Pak se mě ptal, jestli vím, co znamená narážka. Tak jsem řekl, že to asi je, když máš po sobě spoustu pupínků, ale on se mi vysmál, a řekl, že to je, když něco slušnýho znamená něco sprostýho. Tak jsem se ho zeptal, jak to ví. A on mi odpověděl, že jeho otec u jídla často říká, "a teď prosím, žádné narážky." Včera, když jsem si myl ruce, jsem na vteřinku zahlídl dědečka, ale on nezůstal, jen se na nás přišel mrknout.

2. září Henry dnes ráno prchnul. Včera jsme přistihli chlapa, jak se u písečných dun plazí po nějaké ženské, což mi připadalo moc legrační. Ale Henry říkal, že když se chudí lidi chtějí brát, že tohle předtím dělají. Říkal, že to dokonce mají tajně dělat i pánové a dámy, i když vůbec nechápe, co je na tom zábavnýho. "Vsadím se s tebou, že můj otec se nikdy po mé

máti takhle neplazil," řekl jsem, a on řekl, že si taky neumí představit, jak to jeho otec a máti dělají, ale že viděl zamilovaný lidi, jak se objímají a líbají se jako pominutí. Dnes je mnohem chladněji, ale počasí nevypadá moc vlídně. V noci jsme celé hodiny nemohli spát kvůli bouřce. Henry říká, že jeho sestra Polly se celá klepe, když je bouřka, ale jemu to nic nedělá. Když tu byl Henry, tak jsem nemusel dělat žádný úkoly. Máti říkala, že nemusím. Po večeři se objevil dědeček. Pan Patmore ho poprosil, jestli by nemohl najít toho jeho kamaráda Jimmyho Cliffa, a promluvit s ním, protože je jedním z těch lidí, kteří si myslí, že nejsou mrtví. Dědeček řekl, že to zkusí, ale že nebude jednoduché se s tím pánem potkat. Zeptal se mě, jestli už jsem viděl toho starého pána v kuchyni. Tak jsem mu řekl, že jo. Říkal, že ten staroch usnul (zemřel) ve svém křesle, ale je tak pevně připoutaný ke svému domu, že toho pomatence nic nedostane pryč, a že lidem jako je on se říká pozemští duchové. Je to prý ale každopádně starý neškodný duch a nikoho neobtěžuje.

5. září Včera jsme byli na dlouhém výletě v kopcích a vzali jsme si s sebou na svačinu obložené housky, koláče a zázvorovou limonádu. Moc jsme si to užili. Na jednom místě jsme viděli postavené obrovské kameny a já jsem uviděl (zhmotnělá představa) spoustu divně vypadajících pánů oblečených v dlouhých šatech, jak se jakoby modlí a dělají podivné věci (konají neznámé obřady), a pan Patmore o nich řekl, že to museli být druidové. (8) On a paní Patmorová byli dost rozrušení tím, co jsem jim pověděl, a byli moc překvapeni tím, že vidím věci, které se staly tak hrozně dávno. Něco málo jsme si kdysi říkali o druidech v dějepise, ale moc toho v knize nebylo a nikdy jsem se o ně nezajímal. Ale teď je to jinak a chci o nich vědět víc. Pan Patmore řekl, že až bude doma, přečte si o nich v encypo- čemsi nebo kde, a pak mi poví, co zjistil. Mám pocit, že druidové byli moc dobří lidé a že byli nesmírně moudří a věděli toho hrozně moc, ale neprozradili to. Potom, co jsme snědli housky, jsme s panem Patmorem na chvíli odešli, aby jsme se vyčurali, a aby mohla jít taky paní Patmorová, kdyby chtěla, i když si vzpomínám, že mi Arnold jednou říkal, že dámy vydrží nejít mnohem dýl než pánové. To musí být moc pohodlné. Rád bych měl podobnou konzumenci (konstituci). Na zpáteční cestě jsme se zastavili na farmě a dostali jsme čaj. To bylo! Jak jsem byl tolik unavený, tak chutnal opravdu úžasně. Paní Patmorová miluje čaj, a svěřila se, že má na něj každý den neodolatelnou chuť. Všiml jsem si, že máti je na tom podobně. Říká, že šálek čaje povzbudí, a člověk se neopíjel, i když používá nějaký jiný dlouhý slovo, který si nepamatuju. Každopádně je to požehnání, když se někdo cítí jako pijavice.

7. září Skvělé! Patmorovi dnes ráno dostali dopis od máti. Ptá se, jestli by mě nemohla, pokud by jim to vyhovovalo, nechat s nimi ještě o týden déle, protože nesehnala vhodnou služebnou jako náhradu za Janet. Mám velkou radost. Janet se minulý měsíc vdávala a poslala mi kousek svého svatebního dortu, což jsem zapomněl zapsat. Myslím, že to bylo překvapení od dědečka. (?) (Vidina prodloužených prázdnin zřejmě zapříčinila tento zjevný případ nedbalé kompozice.)

10. září

Včera se objevil (duch) divně vypadající pán s holou hlavou a dlouhými bílými vousy, celý oblečený v černém a udělal nám kázání. Mluvil moc vznešeně, jako bible, ale musím říct, že jeho aura mi nijak moc skvělá nepřipadala. Nejdřív mi řekl, abych požádal svého učitele, aby si připravil pero, že nám chce něco důležitého sdělit. A tak jsme byli celí žhaví na to, co nám chce povědět. Prozradil, že je pastor, a pravda je, že tak vypadal. Dnes ráno mi dal pan Patmore jako diktát to, co zapsal.

Pastor - Zdaliž jsi hotov psáti?

Pan P - Ano

Pastor - Naslouchejtež tedy dobře mým slovům. Vězte, že jest dáno toliko vyvoleným slyšeti hlasy duchů, nechť jsi tedy vděčen Pánu Bohu našemu za toto požehnání, jenž tobě uděliti ráčil, a též ženě srdce tvého, prostřednictvím chlapce tohoto, služebníka Jeho. Hle, za starých to časů, hlasy duchů bylo dáno slyšeti spravedlivým, an za dnů pozdějších člověk se odklonil od cesty boží a přivedl sebe až k nepravosti a zlotřilosti, i stal se hluchým k těm, kteří by mu byli ku pomoci mohli býti, maje uší jenž neslyší, a očí jenž nevidí. I přesto Bůh, jsa Bohem milosrdným, nenechal jej bez útěchy, a není daleko čas, kdy věci, jež skryté byly, opět odhaleny budou duším pokorným, jež nejsou zaslepeny opovážlivostí vlastní nevědomosti. Z úst chlapce tohoto mnohé pravdy vyjdou, aby staly se světlem, jež temnotou září jako vatra poutníkovi upírajícímu zraky své na kopce v dáli. Z úst dítek a nemluvňat ti dáno bylo a ještě ti dáno více bude, neboť ty vpravdě pokorný jsi dosti, abys tázati se mohl. Avšak, jak tento chlapec praviti bude, střez se pýchy, a svou skromnost jako šperk velké ceny uchovávej, ať stane se podoben křišťálu, jenž odráží světlo moudrosti, kterouž jsme tebe podarovali. Hleď tedy, abys nikdy křišťál tento nepotřísnil skvrnami domýšlivosti, neboť odplatou za pýchu stane se temnota a pokřivenost, odplatou za poníženost však pravda a světlo. A nyní, nechť Bůh dopřeje pokoje vám všem. Bůh s vámi.

Když odešel, pan Patmore řekl: "Uf! Ten starý pán se tvářil ale pěkně důležitě, a nezdá se, že by nám řekl něco, co bychom předtím nevěděli." Tak jsem mu pověděl, že si to taky myslím, a že jsem málem vyprskl smíchy, když ten starej strejda řečnil. Teď tu právě byl dědeček, aby nám řekl, že to všechno byla jeho práce, a že pastora z legrace poprosil, aby nám udělal trochu kázání, protože si myslel, že nás to pobaví. Říkal, že je jich tam takových jako je on spousta, a že pořád chtějí mít slovo a určovat pravidla. Říkal, že pastor byl na zemi kazatelem, a že nechce zmlknout ani poté, co se dostal do světa duchů. Taky nám pověděl, že si nemůžeme myslet, že se lidi najednou změní, jakmile natáhnou bačkory, protože nic takového se nestává. Některým duchům trvá dlouhou dobu, jak my ji vnímáme, než se změní (nastane změna jejich způsobu myšlení). Říkal, že člověk se nezmění, když si odloží kabát, a stejně tak se nezmění, ani když se zbaví svého (pozemského) těla. Pak se dědečka pan Patmore zeptal, jestli pastor ještě přijde. A dědeček řekl, že se vsadí, že ano, když dostane možnost řečnit. Poradil nám, že když nebudeme chtít, aby nás zmíněný pán obtěžoval, stačí, když si ho nebudu všímat, až přijde, a on nebude moct nic dělat, a přestane zbytečně chodit.

Bez data Dnes tu několikrát okouněl pastor, ale dělal jsem, že ho nevidím, a nic jsem panu Patmorovi neřekl, dokud nezmizel. Pan Patmore říkal, že nám prozatím jeho otřepané kazatelské fráze stačí. Nevím sice, co jsou to fráze, ale zní to dobře. Zítra tu budeme poslední den, což je opravdu strašné, protože nechci odjet. Ale máti sehnala náhradu za Janet, tak nemám žádnou záminku, abych tu mohl zůstat déle.

20. září Tak už jsem zpátky v rodinném kruhu. Ach jo, odjíždět z Harlechu bylo hrozné, ale nedalo se nic dělat. Pořád myslím na tu dívku s krásnýma očima, kterou jsem vídával na pobřeží, i když myslím, že odjela dřív než my, a teď tuším, že ji už nikdy v životě neuvidím. Včera jsem pro ni složil básničku, tady je, co jsem napsal:

Sladké děvče, my dva se ani neznáme,
a přesto, kamkoli tě osud zavane,
mé srdce bude vždy s tebou.
Obdaruj mne, prosím, vzpomínkou,
a má duše tolik smutná,
zas radost na chvíli pozná.

Dnes dopoledne jsem šel do cukrárny pro peprmyntový bonbóny, a viděl jsem Janet. Moc mě objímala a dala mi pusu.

Vypadala moc šťastně a celá zářila a říkala, že měli krásný líbánky, a že doufá, že mi chutnal ten kousek svatebního dortu, a tak dále. Ta nová služebná se mi nelíbí tak jako Janet, zdá se být taková kyselá a nevím, co je na ni dobrého, ale možná se časem zlepší. Člověk nikdy neví, i když musím říct, že její aura není nic moc a vypadá jako pěkná špína. Mám pocit, že Georgina z ní taky není dvakrát nadšená. Jmenuje se Henshawová, a tak jí taky musíme říkat, i když má samozřejmě křestní jméno. Otec říká, že je něco extra, ale myslím, že toho brzy bude litovat. (Zdá se, že jsem si nebyl vědom toho, že úsloví "něco extra" nemusí být vždy kompliment.) Mildred je docela milá. Asi je to proto, že mě tak dlouho neviděla. Až do pondělka nemám žádné vyučování. Máti má na nose bouli (nežit), což je velmi znepokojivé. Otec si z toho dělá legraci, ale ona říká, že to hrozně bolí, a moc se tomu nedivím. Doktor říkal, že je to proto, že má špatnou krev nebo něco... Možná je to proto, že nechodí dost často na záchod. Otec říká, že když to člověku nejde, říká se tomu zácpa, a je to hrozně nepříjemné. Ale nesmí se o tom mluvit ve společnosti. Jako kdybych to nevěděl.

23. září Dnes jsem si v knihovně četl jednu z otcových knih, jmenovala se Mlýn na řece od George Elliota, a máti přišla a sebrala mi ji, i když se ta knížka zdála být moc pěkná. Mildred mi řekla, že ví od jedné spolužačky, že George Elliot je ve skutečnosti žena, která předstírá, že je muž, a že si někteří lidé myslí, že je velmi zkažená, protože žije ve stejném domě s mužem, který se jmenuje Lewes, a není za něj provdaná. Tak jsem řekl, a proč by nemohla, když chce? A Mildred řekla, že spolu dělají věci, které jsou moc hříšné, ale jsem prý moc mladý na to, aby mi o nich pověděla. Mám už po krk toho věčného opakování, že jsem moc mladý na tohle a támhleto, a nejradši bych jí něco řekl, ale nakonec jsem se ovládl. Když nevydržím být k Mildred milý, zase si na mě začne dovolovat.

25. září Máti se na mě u večeře rozzlobila, protože jsem utrousil poznámku, a když jsem se před ní obhajoval, řekla, že tedy dobře, ale že jednoho dne, až bude mrtvá a navždy pryč, toho budu litovat. To na mě už bylo moc, a řekl jsem, že nic takového jako mrtvý a navždy pryč neexistuje, a že lidi můžou umřít, ale neodejdou, jak si myslí. Samozřejmě jsem pak litoval toho, že jsem to řekl, protože se jen strašně rozčílila a řekla mi, že jsem zkažený a nevděčný kluk, a to všechno přesto, že tatínek dává takové peníze, abych byl řádně vychovaný a tak podobně. Pak řekla, že jestli si nedám dobrý pozor, budou mě muset nakonec poslat do internátní školy, a že mi tam ty nesmysly už vytlučou z hlavy! Takže tohle je ten nejnovější Demokratův meč, nebo jak se jmenoval, který se mi rozhodli pověsit nad hlavu. Dobrá, budu tedy příště pěkně opatrný. Vážně si myslím, že to od máti bylo škaredé, že mi říkala o tom, jak umře a bude pryč, když ví, jak nesnáším pohřby, a jak všichni kolem toho brečí. Rozhodl jsem se, že až umřu, nebudu mít žádný pohřeb. Ti pánové, co jezdí uklízet odpadky, mě můžou v noci odvézt na vozíku a hodit mě do nejbližší řeky, a nebude kolem toho takových cyrátů... Má malá sestřička pořád hodně vřiská, ale rozhodně už není tak škaredá, což je velká výhoda.

28. září Dnes jsem zase začal mít s Fräulein hodiny hudby. Zahrála mi skvělý kousek od Beethovena, a když ho hrála, uviděl jsem v pokoji pána, který byl, jak jsem s jistotou cítil, její otec. Vypadalo to, že si ji přišel poslechnout. Kýval na mě a něco říkal, ale já jsem mu nerozuměl, protože neuměl mluvit anglicky. Moc rád bych jí řekl, že jsem ho viděl, ale bojím se, že bych se zase dostal do maléru. Máti mě a Mildred říkala, když jsme měli mít Fräulein poprvé, že ztratila otce a musí učit hudbu, aby uživila svou starou matku.

Měl jsem pocit, že chtěl, abych jí řekl, že tu je, ale neodvážil jsem se, i když si myslím, že je to opravdu škoda, chudák starý duch. Řekl jsem, že jsme příští měsíc pozvaní na dětskou oslavu, a ona říkala, že někdy hrává na dětských oslavách na klavír k tanci. Říkala, že v některých domácnostech se ani neobtěžují srolovat koberec, což jí připadá divné, protože v Německu lidi vždycky tancují na holém zadku. Pak chtěla vědět, čemu se tak směju, tak jsem pověděl, že zadek znamená část těla, na které sedíme, a ona se dala taky do smíchu, a říkala, že myslela, že to znamená podlaha. Dnes odpoledne jsem šel navštívit Arnolda, ale služebná mě nepustila dál, protože říkala, že má příšušnice, což je prý moc nepříjemné.

12. října Fouká hrozný vítr, a stromy už brzy budou zase holé. Ach jo! Je to strašné pomyšlení, že už je tu zase další dlouhá zima. Máme spoustu starostí s krbem v pracovně, vůbec netáhne a hrozně z něj smrdí kouř. Otec myslí, že je nahoře staré ptačí hnízdo nebo něco, ale máti se rozzlobila a řekla, že je to nesmysl, protože se komín dával vymetat při jarním úklidu. Dnes odpoledne mě poslala na faru, abych se zeptal na pana vikáře, který měl rýmu a kýchal při svém nedělním kázání a málem mě rozesmál. Chvilku jsem se viděl s Henrym, který říkal, že jeho otec vždycky udělá příšerný poprask, kdykoli se jen trošičku necítí dobře, a vždycky tvrdí, že do večera zemře. Pan Patmore říká, že lidi, kteří tak často mluví o nebi, se tam nikdy nedostanou moc brzy, a já s ním docela souhlasím.

Georgina a Henshawová (nová služebná) se pohádaly a jsou na kordy. Nesnáším teď chodit do kuchyně, cítím se tam strašně. Vůbec na sebe nemluví, dorozumívají se jednoslavičně. Chápu, jaký to asi je, mít co dělat s aurou jakou má Henshawová, ale kdybych měl nějaký poznámky, jenom bych byl pokrákán (!) (pokárán). Teď je máti moc mrzutá a říká, že se služebnictvem je hrozné trápení, a že neví, co bude dělat, a asi je opravdu v koncích. Nejdřív ze všeho řekla Georgina, že bude muset odejít, a pak přišla Henshawová a řekla, že odejde ona, a máti je teď mezi nimi jako mezi dvěma ohni a nedokáže posoudit, čí je to vina, i když jsem si v hloubi duše jistý, že ví, že je to vina Henshawové. Chůva je na straně kuchařky a říká, že se Henshawová často tak naparuje, že jí to někdy úplně přivádí k šílenství. Každopádně věřím, že nás ubohá Georgina nehodlá opustit, protože je taková laskavá stará dobračka, ta by neublížila ani mouše.

19. října Dnes dopoledne při svačině jsme si zrovna vzpomněli na dědečka, a ejhle, on se zničehonic objevil a přinesl nám nějaké novinky. Právě jsme měli hodinu dějepisu o tom, jak se protestanti odtrhli od katolíků a tom, že katolíci slouží mše za zemřelé a tak, a říkali jsme si, že by nás zajímalo, co by si o tom myslel dědeček a jiní duchové. A pak jsem najednou uviděl dědečka, a on říkal, že protestanti jednají špatně, když se nemodlí za lidi, kteří jsou takzvaně mrtví, protože nesobecké modlitby jsou krásnými myšlenkami a dodávají duchům krásné světlo a moc jim pomáhají a dávají jim vědět, že na ně taky myslíme, což je těší a připomíná jim, že se na ně nezapomnělo. Dědeček říkal, že za to můžou pastoři, že se tolik lidí (protestantů) nemodlí za duchy, protože mnoho z nich tvrdí, že když umřeme, tak budeme spát až do dne vzkříšení, což je, říkal dědeček, všechno blábol a nesmysl. Říkal, že když byl na zemi, tak se cítil (pro srovnání) víc mrtvý než živý, ale teď, když má být mrtvý, se cítí víc živý než mrtvý. Jen jsem si pomyslel, že kdyby máti věděla o našich rozhovorech s dědečkem, a o všem, co nám povídá, určitě by si myslela, že je to ďábel oblečený v dědečkových šatech a přišel nás pokoušet. To by ale bylo opravdu hloupé. Kdyby tak jen máti dokázala být vůči věcem otevřená jako Patmorovi, všechno by bylo mnohem, ale mnohem, lepší. Moc bych si přál zase vidět Ježíše. Chtěl jsem se dědečka zeptat na spoustu věcí o Bohu a Ježíšovi, ale on zavrtěl hlavou a řekl: "Dnes ne, je to příliš složité." (K vysvětlování.) Henshawová brzy půjde, a jestli máti dlouho nebude moct sehnat jinou služebnou, Georgina tu zůstane v naprostém osamění. Začalo mě bolet v krku a necítím se úplně ve své kůži. Možná je to z toho, že jsem pusinkoval kocoura, když měl rýmu. Tatínek mě často

hubuje za to, že ho líbám, ale nemůžu si pomoct, je tak hebký a teploučký.

8. listopadu Ležím v posteli a mám chřipku. Musím být ještě pořád v posteli, ale už si můžu na chvilku sednout a zapsat si něco do deníku tužkou. Máti je vždycky hrozně milá a soucitná, když stonám. Cítím se ale opravdu strašně, a teď to chytil tatínek, doktor říkal, že to může být velmi injekční (infekční). Dvakrát mě byl navštívit pan Patmore, a přišla dokonce i paní Patmorová a donesla mi trochu želé. Milý pan Wilcox přišel taky a zkoušel mě rozveselit a povídal mi legrační historky. Ale pak mě vystrašila Mildred, která mi řekla, že pan Wilcox za pár měsíců odjíždí z našeho kraje, protože mu dali samostatnou farnost někde už nevím kde. Ach bože! Bude se mi strašně stýskat. Několikrát se objevil dědeček a zdálo se, že mě chce utěšit. Ale nejlepší ze všeho bylo, že jsem zase viděl Ježíše, který se na mě moc krásně usmál a mně se hned udělalo líp. Potíž je v tom, že nějak špatně slyším, co duchové říkají, když mi není dobře. Zdá se, jako by byli někde v dálce a hlavu mám jakoby plnou mlhy. Už jsem unavený a nemůžu dál psát.

12. listopadu Dnes se cítím mnohem líp, i když ještě nesmím vstávat. Když jsem ležel v posteli, tak jsem si tak snil o věcech, které se jakoby udály před dávnými lety, a já jsem byl někdo jiný a zároveň jsem to byl pořád já. Bylo to, jako bych si na něco vzpomínal. Lidi, které jsem viděl, byli všichni oblečení v divných starodávných šatech, jaké člověk vídává v obrázkových knížkách a příbězích z historie. Vůbec jsem tomu nerozuměl. Včera, právě když jsem si nad tím lámal hlavu, jsem najednou uviděl Ježíše a slyšel jsem, jak říká, i když to znělo jakoby z dálky: "Můj synu, toto není tvůj první život na zemi, neboť každý z nás žil už mnohokrát předtím, a to, co jsi viděl, jsou vzpomínky na minulost, které jsou uloženy v tvé duši." Pověděl mi, že si brzy vzpomenu na mnohem více věcí, a nemám se rozrušovat, když některé z nich nebudou pěkné. Říkal, že lidé, kteří si nepamatují své chyby, se jich dopouštějí znovu, ale lidé, kteří si je pamatují, mohou zmoudřet. A pak mi řekl, že to, co lidé nazývají svědomím, je něco jako vzpomínka, která se jim snaží říct, aby neopakovali znovu nějakou špatnost, kterou udělali dříve, a která je dostala do potíží, ale že já mám více štěstí, protože budu mít hodně vzpomínek, když jsem začal mít takové živé sny (vlastně vize). Když mi tohle všechno pověděl, dal mi požehnání, a byl pryč. Namouduši, Ježíše moc miluju. Je to sice zvláštní, ale nejsem moc překvapeny tím, co říkal o předchozích životech, protože jsem hluboko v sobě mnohokrát cítil, že něco ve mně je velmi staré. Příští týden už budu moct vstát.

13. listopadu Dnes mě přišla navštívit Fräulein, což bylo od ní moc milé. Potom, co jsme si chvilku povídali, jsem řekl, že bych strašně rád slyšel nějakou hudbu, a ona řekla: "No to bys měl, když si to tolik přeješ." A pak jsme dospěli k závěru, že když nechá otevřené dveře do ložnice a taky do dětského pokoje, uslyším klavír docela dobře, což se ukázalo být nanejvýš uspokojivé, i když klavír v dětském pokoji je docela hrozný křáp, a nezní tak hezky jako ten v salóně. Zatímco Fräulein hrála, měl jsem další z těch zvláštních snů, o kterých Ježíš říkal, že jsou to vzpomínky. Seděl jsem úplně sám téměř nahý v jeskyni, a moje tělo bylo hnědé jako čokoláda, a bylo hrozné horko. Krásné na tom ale bylo, že jsem se cítil moc klidný a šťastný a zdálo se, že miluju celičký svět. A pak jsem se dostal do překrásného snu, jako bych byl v nebi. Ale to nedovedu popsat, protože nevím, jak to říct. Potom jsem ze snu jakoby vyšel a nějaký mouřenín s jakýmsi ručníkem okolo hlavy (zřejmě turbanem) se přede mnou uklonil a podal mi v misce něco k jídlu. Myslím, že jsem byl moc starý, a že se ten kluk o mě staral, i když to nebyl můj syn, ale jakoby školák (žák). Potom mě přišli navštívit nějací muži, taky s ručníky na hlavě, a klaněli se přede mnou, a já jsem jim vyprávěl věci, které zněly velmi moudře, i když si nevzpomínám, co jsem říkal. Bylo to ale nějak všechno smícháno s tím, jak Fräulein hrála v dětským pokoji, a když přestala, bylo to pryč, i když bych si přál, aby to nikdy neskončilo. Pak jsem Fräulein řekl, že jsem z jejího hraní v sedmém nebi, což ji podle všeho moc potěšilo. Ale neřekl jsem jí, co jsem viděl, protože by si mohla myslet, že jsem cvok. A teď si budu chvilku číst.

15. listopadu Už jsem vstal z postele, ale necítím se moc dobře a pořád si musím sedat. Když chodím po domě, rozbuší se mi srdíčko a nemůžu pořádně dýchat. Otec ještě leží a máti se cítí zle a moc bych se nedivil, kdyby na ni lezla chřipka. Proč jsme nemohli být stvořeni bez toho, abychom museli být nemocní? V pondělí mi začne vyučování, ale doktor říkal, že můžu mít jenom hodinku denně, dokud nezesílím.

22. listopadu Měl jsem vyučování jen od deseti do jedenácti. Ale měl jsem radost, že pan Patmore zůstal déle a povídali jsme si. Máti leží a doktor k ní chodí každý den. Otec už mohl vstát a sedává ve studovně, dokud se nebude cítit tak dobře, aby mohl jít zase do práce. Máme teď novou služebnou. Henshawová odešla, když jsem stonal a chůva řekla Zaplať Pánbůh! Nová služebná se jmenuje Lizzie Bucktroutová, ale říkáme jí Lizzie, protože Bucktroutová je dost divný příjmení. Je moc pěkná a málem bych ji mohl i milovat, kdyby nemusela nosit čepec a zástěru a boty s gumovým pérem. Nějak se ale nemůžu zamilovat do nikoho, kdo musí nosit tyhle věci, prostě mě vyvádějí z míry, jak jsem slyšel říkat Arnolda. Rád bych věděl, jestli budu moct hrát někdy kriket? Doktor říkal, že nesmím běhat kvůli srdci, takže si nemyslím, že to půjde. Celý den je hrozná mlha, a s tou tmou a kouřem se mi to zdá nesnesitelné.

23. listopadu Dnes večer před spaním jsem uviděl Ježíše a nesmírně mě překvapil. Řekl, že jednoho dne přijde dřív, když tu bude pan Patmore, a poví nám něco, co by chtěl, aby pan Patmore zapsal a potom mi nadiktoval, protože možná některé věci, které nám chce sdělit, mi bude muset pan Patmore vysvětlit. Mám z toho velkou radost. Hrozně jsem chtěl, aby pan Patmore o Ježíšovi věděl, a on byl samozřejmě, když jsem mu o něm dnes řekl, moc překvapený, a měl velkou radost.

25. listopadu Překvapení nikdy není dost! Představte si, celou dobu jsem si Ježíše s někým pletl, a zjistil jsem to teprve včera. Ale nevadí mi to. Ať je to kdokoli, miluju ho stejně tolik, a kdyby mně požádal, abych se doplazil po všech čtyřech až do Londýna, tak bych se snažil to splnit, abych ho potěšil, i když vím, že by po mě nikdy nechtěl, abych dělal takovou hloupost. Každopádně, tady je napsáno, co jsem ho včera slyšel říkat, a co jsem opakoval panu Patmorovi, který to zapsal těsnopisem a nadiktoval mi to dnes při vyučování.

"Můj synu, nyní je vhodná doba, abys byl obeznámen s několika skutečnostmi, které jsem ti dosud nesvěřil, protože by to nebylo možné ani moudré. Nebuď smutný, když ti povím, že nejsem Ježíš, ale někdo jiný, na jehož jméně nezáleží, ale který ti byl učitelem po mnoho životů. *) (*viz doslov)

Přestože jsi duchem velmi vyspělý, nezapomínej, že jsi velmi mladý tělesně a rozumově, a kdybych ti řekl dříve, že nejsem ten, za kterého jsi mne považoval, nebylo by to k ničemu dobré a pouze by to vyžadovalo spoustu vysvětlování, které by tvou mladou mysl více zmátlo než poučilo. Nechť tedy postačí, když řeknu, že my, kteří nabízíme pomocnou ruku a vedení těm, kteří mají potřebné předpoklady, se nazýváme společným jménem Starší Bratři. Považuj mne za jednoho z nich, milý synu, a když si to budeš přát, nazývej mne krátce S. B. Ale posuzuj mne podle mých slov, a ne podle toho, jaký si představuješ, že bych měl být, protože jak bych ti mohl dokázat svou totožnost, když mne ve skutečnosti neznáš? Musíš se spokojit s vysvětlením, že obývám tělo na Východě, které dokážu svou vůlí opustit a zjevit se ve formě ducha těm, kteří

mají schopnost mne vidět. Tuto schopnost jsi, můj synu, získal v předchozích životech, z nichž sis jeden, ten indický, připomenul nedávno ve své vizi. Věz tedy, že snažení v jednom životě se znovu objeví jako síla či nadání v životě následujícím. Ve skutečnosti tedy žádné úsilí není marné, a člověk se stane tím, čím dobrým či zlým sám sebe dříve učinil. Neuvažuj tak, jako lidé neznalí, že totiž člověk může dospět k dokonalosti za nějakých šest sedm desítek let, ve vesmíru všechno vzniká postupně, (viz evoluce) jak v přírodě, tak v člověku. U vás v Bibli je psáno: "Jak člověk zaseje, tak sklidí", a v tomto se skrývá hlubší pravda, než si lidé zatím uvědomují. Zanedlouho, můj synu, porozumíš celému významu této věty. Do té doby budu vyhledávat pomoc toho, kdo je nyní tvým učitelem, aby ti vysvětloval výrazy, které jsem nucen užívat, slova, která jsou ti cizí, neboť by mne stálo příliš mnoho času a sil, abych ti je objasňoval sám. Navíc si přeji, aby mu též byla odhalena Moudrost Věků, kterou se snažím předávat. Neboť vy dva jste byli spolu spjati, a se mnou též, v mnoha životech, i když jsme každý šli různými cestami. Nemysli si, že je něco dílem náhody, vše je řízeno Zákonem, a ti, kteří se milovali, se znovu setkají, aby se spolu radovali, a ti, kteří se nenáviděli, se znovu setkají, aby trpěli - a nebo, pokud jsou moudří, aby si odpustili. V minulosti jste se totiž měli rádi, a pomáhali jste jeden druhému, a tak je vám dáno, abyste se měli rádi a pomáhali si opět, starší bude předávat mladšímu vědomosti světské, a mladší bude staršímu, jehož duše není méně skvělá či méně moudrá jen proto, že byla až dosud v tomto životě ochuzena o Světlo Vědění, prostředníkem při předávání vědomostí duchovních. Toto si, mí synové, pamatujte, Starší Bratři si cení toho, co jsi, a ne toho, v co věříš, protože oni hledají zářící drahokam ne v hlavě, ale v srdci. Ten, kdo má skvělý mozek, totiž může mít zlé srdce, ale ten, kdo má dobré srdce, nikdy nebude mít zlý mozek, i když mu může scházet výjimečnost. Stejně však, když člověk dosáhne daného cíle, stává se skvělým po všech stránkách... Avšak pro ten den stačí dobro ze srdce. Oběma vám žehnám, dokud znovu nepřijdu."

Když slyším (vnitřním sluchem) mluvit S. B., zní to jemně a něžně, a ne jako když mluvil ten starej paprika, o kterým nám dědeček řekl, že je pastor, ten na nás hulákal jak na lesy.

27. listopadu Dnes se na scéně objevil dědeček. Mysleli jsme na něj a byli jsme zvědaví, co nám řekne o dřívějších životech (reinkarnaci). A představte si, on řekl, že tomu nevěří, a že se mu rozhodně nechce věřit, že by se měl někdy zase vrátit na zemi. Z toho jsme byli celí pryč a ptali jsme se ho, jestli v zemi duchů, jak říká pan Patmore, viděl Staršího bratra. A on odpověděl, že o Starším bratrovi nic neví, ale že tam jsou duchové, kterým se říká Průvodci, a že je možná jedním z nich. Povídal, že někteří z nich jsou Indové, usídlí se v lidech a mluví skrze ně na zemi a učí je o spiritualismu, jak tomu tady dole říkáme. No dobrá, až příště přijde S. B., musíme se ho zeptat, proč dědeček nevěří na to, že člověk má spoustu životů, protože pan Patmore říká, že jestli je to pravda, tak je zvláštní, že by o tom dědeček vůbec nevěděl. Ale na druhé straně, i pan Patmore říká, že na tu představu (reinkarnace) je třeba si zvykat, a že to pro něj bylo velké překvapení. Mně se to takové ale nezdálo, protože jsem asi v hloubi duše věděl, že je to pravda... Máti je na tom pořád moc špatně, když jsem za ní dnes ráno před vyučováním zašel, měla moc slabý hlas a úplně šedivou auru. Moc doufám, že neumře. Řekla mi, abych od ní pana Patmora moc pozdravoval, a když jsem mu to vyřídil, s díky máti pozdravoval, a pověděl mi, že se cítí dost hrozně kvůli tomu, že mě povzbuzuje v činnosti, kterou máti vůbec neschvaluje, a zvlášť teď, když je nemocná. Dnes jsem se kvůli tomu cítil trochu trapně taky, a moc jsem si přál, aby přišel S. B. a vysvětlil nám, že je to v pořádku, ale nic se nestalo. Už jsem unavený, tak jdu spát, jako pan Pepys.

28. listopadu Dnes jsem se strašně vyděsil. Kakání jsem měl červené jako krev a myslel jsem si, že musím být moc nemocný. Ale necítil jsem se zle, to na tom bylo divný. Každopádně jsem cítil, že to musím někomu říct, abych se tak netrápil, tak jsem to pověděl Mildred. Pak jsem si přál, abych to byl neudělal, protože si dělala starosti a šla a vyžvanila to máti, která ihned poslala pro doktora. Podíval se na mě, prohmatal mě a ptal se mě na spoustu věcí. Pak řekl, hm, hm, tvářil se vážně, vypadal moc zmateně a nevěděl, co má říct. Bylo to všechno velmi nepříjemné. Teď se musím vykakat do nočníku, aby se mohl zítra podívat, jak to vypadá, jestli je to ještě červené a tak. Předepsal mi nějakou hnusnou meducínu... Právě jsem viděl dědečka. Řekl: "Vypadáš ustaraně, můj hochu. Co se děje?" Tak jsem mu řekl o tom kakání. A on řekl: "Nevidím, že by s tebou bylo něco v nepořádku. Nejedl si červenou řepu?" Tak jsem odpověděl, že ano, což byla pravda. A on se smál a říkal něco o tom, že doktoři jsou ňoumové, a že hledají potíže tam, kde nejsou. "Vylej to do umyvadla," řekl mi, "a dělej, že jsi to vypil." Můj drahý dědeček, to je úleva vědět, že nejsem smrtelně nemocný!

30. listopadu Když jsem šel dnes ráno pozdravit máti, viděl jsem v pokoji strýčka Willieho a ještě jednoho ducha. Něco dělali, aby se cítila líp. Chtěl jsem zůstat a dívat se, ale jenom bych překážel. Kromě toho mi začínalo vyučování a musel jsem jít. Vypadá to, že máti má už trošku víc síly Jsem moc rád. Po mlíku a sušenkách mě vzal pan Patmore na krátkou procházku, protože doktor chce, abych začal trošku chodit ven, když už jsem zase ve své kůži. Potkali jsme maminku s dítětem. To děcko strašně vyvádělo, a ona už nevěděla, co si počít. A pan Patmore řekl něco o tom, že nevděčné dítě bolí víc než sluhu zub. Pověděl mi, že je to z Krále Leara. (Rozhodně si nemyslím, že by to můj učitel citoval tak chybně, i když viktoriánští sluhové se návštěvám zubaře skutečně nápadně vyhýbali!) Včera za námi přišel S. B. a tady je, co říkal: (můj učitel jeho slova opět zapisoval a poté mi je diktoval do deníku).

"Buďte zdrávi, synové moji! Vím o mnohých myšlenkách, které se vám zrodí v hlavě, a taktéž vím, že jste se mnou chtěli mluvit o tom, že žena, která teď leží nemocná, neschvaluje vaše jednání. Zeptejte se tedy, synové moji, takto: má nevědomost stát v cestě Poznání, a má se předsudek stát překážkou duchovnímu růstu? Má se snad pokaždé dopustit, aby omyl zvítězil nad pravdou, a mají si ti, kteří vidí, zakrývat oči, protože druzí jsou slepí? Vězte, synové moji, pro vaši útěchu, toto: přestože může být mysl v jednom daném životě neústupná, pomáhá, když se působí na duši, a takové působení přinese ovoce v následujícím životě. Tvoje matka, můj mladší synu, v důsledku výchovy, které se jí dostalo, a ortodoxní víry, bude až do své smrti znevažovat a zavrhovat tvé poznání. Nicméně ta chvíle jistě přijde, ať už se bude jakkoli snažit navenek vše zesměšňovat, kdy v hloubi toto poznání její duše vstřebá pro své konečné osvícení. Nemyslete si, moji synové, že jsem jedním z těch, kteří soudí, že je dobré páchat zlo, z něhož může vzejít dobro. Ale chci vlastně říci toto: často je dobré dělat to, co lidé považují za zlo, aby mohlo přijít dobro - a to právě k těm, kteří se mylně drží takové víry. Zde tedy máte odpověď, a můžete dopřát pokoj svým myslím... Je snad ještě něco, co trápí vaše srdce?"

Pan Patmore se zeptal, proč dědeček nevěděl o předcházejících životech. A S. B. se usmál a řekl:

"Nemyslete si, že ti, kteří opustí své pozemské tělo, dojdou celého poznání. Když odjedete do cizí země a pobýváte v cizím městě, také tím nezískáte znalosti a víru všech náboženství a filozofií, které v této zemi jsou. Ne, místo abyste je přijali, raději si přivezete svou víru a předsudky s sebou, uschované ve vašich myslích. A tak je to i s těmi, kteří obývají jednu z nižších úrovní odhmotnění. Ten, který dříve býval chlapcovým dědečkem, obývá úroveň, která je kombinací jak iluze tak reality, a silnější je tu iluze, protože zbožná přání se hned přemění ve skutečnost. Na zemi, například, si sochař může představovat nějaký subjekt, ale až když je vyroben z kamene či kovu, stane se z něj objekt. Jinak je tomu v úrovni astrální,

neboť podstata této úrovně je natolik pružná, že se subjekt stane objektem téměř v okamžiku. A z tohoto důvodu, i když naše představy mohou být mylné, přesto se jeví jako pravdy. Východní národy se, můj synu, seznamují s naukou o převtělování ještě na zemi a tuto pravdu si uchovají, když postoupí do astrální úrovně, ale lidé na Západě tuto nauku neznají, protože ji kdysi kněží a biskupové z jejich vyznání odstranili. Přeci však přijde den, kdy bude znovu zavedena, a člověk bude znát plný význam úsloví "Podle toho, jak soudíš, sám budeš souzen." Nechť se tato pravda vryje do vašich srdcí, vše je v dokonalém světě Boha spravedlivé, a každý z nás si vytvořil svůj současný osud svými myšlenkami, touhami a činy v minulosti - tak, že sklízí dobro, kde dobro zasel, a sklízí zlo, kde zasel zlo. Neboť takový je Zákon, ne ctnosti a odměny, ne hříchu a trestu, ale Příčiny a Následku... A nyní již musím z tohoto světa odejít. Ještě však jedno bych chtěl, než půjdu, říci chlapci: Miluj svou matku, můj synu, o to více, že je pro ni moc žalostné, že se vymykáš jejímu chápání a jsi jako ovečka z cizího stáda."

(Mnohem později mi S. B. pověděl, ovšem velmi taktně, že kdyby mě byl nepřišel vysvobodit v tuto chvíli, nepřátelství mé matky vůči mým duševním schopnostem by mě mohlo natolik odradit, že bych se vzdal dalšího růstu. Či, ještě hůře, by mne mohla přesvědčit, že jsem obětí "patologických halucinací", a to by bylo pro mé duševní zdraví velmi nebezpečné. Jeho rozhodnutí říci mi v mém raném mládí o omezenosti mé matky a ospravedlnit mé jednání proti její vůli, se může zdát neobvyklé, ale neobvyklé případy vyžadují neobvyklé jednání. Také mi řekl, že mé spojenectví s panem Patmorem bylo naplánované, aby zmírnilo následky matčiných primitivních, byť omluvitelných, předsudků. Bez mého učitele bych v té době neměl jediného blízkého člověka, který by měl pochopení pro mé - pro mnohé lidi šokující - schopnosti. Kromě toho bylo značným přínosem, že pan Patmore zaznamenával delší promluvy Staršího Bratra.)

30. listopadu Dnes se stala hrozná věc, a jsem z toho celý zmatený. Georgina dostala v kuchyni záchvat. Otec říkal, že se toho dost obával, protože měla prý krátký dech. Každopádně museli tu starou nešťastnici odvézt do nemocnice, protože doktor říkal, že to tak bude nejlepší. Lizzie se nezachovala vůbec pěkně, a řekla, že nebude spát ve stejným pokoji s někým, kdo je tak nemocný (služebnictvo bydlelo ve stejném pokoji) a máti se cítí příliš zle na to, aby s tím cokoli dělala. A tak chůva musela běžet a přivést starou paní Prettymanovou, jinak bychom zůstali opuštění a hladoví a nebyl by nikdo, kdo by nás nakrmil. Když jsem se dnes ráno probudil, měl jsem pocit, že přijde nějaká návštěva, ale nevěděl jsem kdo. Ach jo, kdybych si jen všechno tak nebral. Myslím si, že Henry nebo Arnold si věci nepřipouští ani z poloviny tak, jako já. Otec jednou říkal, že někteří lidé jsou dětmi štěstěny. Myslím, že já to nejsem. Možná, že bych to ale neměl říkat? Ne, to bych teda neměl. Když si pomyslím na ty nebožáky, co nikdy neuvidí krásné víly a duchy, a ani S. B., kterého tolik miluju. A pak je tu pan Patmore.

2. prosince Otřesné zprávy. Georgina odešla z tohoto světa. Když jsem to slyšel, moc jsem plakal. I když vím, že je to hloupé, protože ve skutečnosti neodešla, a možná ji někdy v těchto dnech uvidím. I Mildred trochu brečela. Ale ona si samozřejmě myslí, že když lidi umřou, tak je prostě po nich, a nemá cenu, abych jí něco vykládal. I kdyby se chudák Georgina objevila, budu držet jazyk za zuby, ale řeknu to určitě panu Patmorovi. (Ale stalo se, že jsem naši starou kuchařku, poté co umřela, už neviděl. Měla podobně jako moje babička, velmi omezenou a přesnou představu o životě po smrti, a bezpochyby se vznesla do nebe, které si sama se svými sektářskými bližními vytvořila.)

6. prosince Chudák Georgina měla pohřeb, poslali jsme jí věnec. Budu se modlit za to, aby byla šťastná. Nějak teď nerad chodím do kuchyně, je mi tam do breku. A je strašný slyšet papouška, jak napodobuje ten její divný chroptivý dech, když už tu není. Myslím, že Tommymu (kocour) taky chybí, pořád se s ním mazlila. Co se dá dělat. Otec říká, že budeme mít potíž se sháněním nové kuchařky před Vánoci, protože služebnictvo moc rádo zůstává ve službě, dokud nedostanou vánoční odměny, a pak se odvděčí tím, že dají výpověď. Pravda je, že od té doby, co odešla Janet, otec nemá služebnictvo moc v oblibě. Ale Janet měl opravdu rád, pamatuju si, jak jednou ráno řekl: "Jestli Janet odejde, zlomí mi to srdce." Máti už na tom začíná být líp, ale musí ještě ležet. Vikář se na ni přišel zeptat, ale nešel dál. Tuším, že měl strach, že to chytí. Přišla se optat ještě spousta dalších lidí. Všichni to vědí proto, že máti teď nechodí do kostela. Když je nemocný otec, tak jich přijde sotva polovina.

9. prosince Navštívil nás S. B. a pan Patmore se ho zeptal na pár věcí. Ptal se, proč duchové, jako je dědeček, když se setkají s Indy, kteří věří v reinkarnaci - už jsem se tohle dlouhý slovo naučil -, v ní také nezačnou věřit? A S. B. se usmál a odpověděl, když křesťan potká hinduistu tady na zemi, začne křesťan věřit tomu, čemu věří hinduista? Na to pan Patmore řekl, že si myslí, že ne, ale jestli o tom ostatní duchové nevědí, když duch přichází zpět na zem? A S. B. řekl, že nevědí, protože duchové v dědečkově světě (na dědečkově astrální úrovni) odcházejí na nějakou dobu do vyššího světa, než se vrátí zpět do tohoto. Proto si mnoho spiritualistů - to je ale slovo - myslí, že lidé mají tady dole jenom jeden život, a pak stoupají výš a výš až kamsi, a už nikdy se nohou nedotknou země. (To je samozřejmě pouze má primitivní interpretace slov Staršího Bratra, i když myslím, že smysl je více méně správný.) Potom chtěl pan Patmore vědět, co přivádí duchy zpět na zem, poté, co pobývali na čas ve vyšším světě? Ale S. B. řekl, že nemá čas nám to teď vysvětlovat, a že nám pošle na pomoc jednoho ze svých anglických žáků... Tak budeme mít pod stromečkem další dáreček. Jsem zvědavý, kdy přijde, a jaký asi bude? Pan Patmore bude zaznamenávat, co bude říkat, a potom mi vysvětlí to, čemu nebudu rozumět.

11. prosince Máti už je zase v pořádku, ale vypadá to, že se jí stal život nesnesitelným břemenem. Ten nový duch se objevil včera, když jsme měli mezi vyučováním svačinu, a pan Patmore mi dal na diktát, co zapsal. Něco z toho bylo na mě trochu moc, ale pan Patmore mi to při diktátu opravdu pěkně vysvětlil. Mám teď vyučování o hodinu delší, pan doktor říkal, že můžu. Budeme se učit až do Vánoc. Pan Patmore řekl otci, že by rád nahradil čas, který jsem zameškal, když jsem byl nemocný, a otec řekl, že je to od něj velmi milé, a mě to ani trochu nevadí... Když tu byl ten nový duch, vpadla do pokoje máti a udělala nám čáru přes rozpočet. Přišla pozdravit pana Patmora a poděkovat mu za jeho milou starost a taky za květiny, které poslala jeho paní. Samozřejmě si nevšimla toho, co děláme, což bylo opravdové požehnání, jinak by nastal pěkný kravál. Naštěstí tu duch počkal, dokud neodešla. Byl to milý duch, vypadal docela mladě a vesele a měl moc hezkou auru. Mluvil trochu jinak než S. B. a zde je, co nám řekl:

"Můj učitel mne poslal, abych zkusil odpovědět na některé vaše otázky. Co byste chtěli vědět?"

"Je to docela jednoduché, chtěl bych vědět, co způsobí, že se určitý duch vrátí zpět sem (reinkarnuje) v určité době?" zeptal se pan Patmore. (Můj učitel obvykle zaznamenával otázky stejně jako odpovědi.)

"Abyste tomu porozuměli, musíte si uvědomit, že život je velmi složitá záležitost. Vy, můj příteli, máte svůj fyzický život, citový život, duševní život a duchovní život, a ty jsou všechny těsně propojeny a tvoří celistvou formu vaší pozemské existence. Vy samozřejmě víte, že máte fyzické tělo, protože jej vidíte a cítíte. Ale co nevíte je, že máte též tělo citové,

a duševní, a duchovní, a že tato těla, v tomto pořadí více a více éteričtější, prostupují jedno druhé a též vaše hmotné tělo. Uvědomil by sis to, kdybys viděl aury. Zatím je to snad jasné. Aby ti fungovalo tvoje fyzické tělo, musíš o něj pečovat a cvičit ho, nebo by bylo moc slabé a zakrslé a brzy by začalo chřadnout a zemřelo by. To je jasné. Ale co tvá éterická těla? Protože nemají živočišnou podstatu, nemůžeš je živit roštěnkou a bramborem, musíš jim dodávat energii a pečovat o ně jiným způsobem. Kdybys nikdy necítil žádné emoce, nebo potlačoval svoje pocity, jak to někteří pomýlení lidé dělají, budeš mít zakrslé a slabé citové tělo, a pokud bys necvičil svoji mysl, měl bys zakrslé a slabé duševní tělo, a stejně tak to platí o tvém ještě vyšším a éteričtějším těle duchovním. Z toho vyplývá, že když opustíš svoje fyzické tělo na fyzické úrovni, tvá zakrslá a slabá ostatní těla nemohou dlouho přežít na svých patřičných úrovních. Teď už víte, kam mířím?"

"Ne tak docela. Nerozumím tomuto: jestliže moje éterická těla zahynou kvůli nedostatku energie, proč bych se měl vracet zpět na zem, místo toho, abych zhasl jako plamen svíčky?" "Protože, můj milý, máš nesmrtelnou duši, a ta nikdy nemůže zhasnout. Myslíš si, že je to trefné přirovnání, jak si to myslí agnostikové, kteří ho moc rádi používají. Zapomínáš, že zhasnutím plamene nezničíš svíčku."

"Asi jsem dost tupý, ale pořád nechápu, proč se duše musí vracet na zem a stávat se další bytostí?"

"To je tím, že jsi příliš ovlivněný Církví, i když jsi neortodoxní, a ta to vidí všechno od začátku do konce špatně. Církev věří, že když se má na tento svět narodit dítě, Bůh vytvoří novou duši vhodnou pro jeho tělo. Možná budu Církev trochu pomlouvat, ale je velmi těžké zjistit, čemu vlastně Církev přesně věří. V každém případě podstatou je vlastně to, že se musí vytvořit nový člověk tak, aby se hodil k novému kabátu, a ne naopak." Tomu jsme se museli oba zasmát. "Pravda je přesně opačná: Když duše opustí svá éteričtější těla, a abych tak řekl "umře" do vyšších sfér, ona, a ne nějaká vnější Síla, si musí zajistit další fyzický oblek, aby prožila příčiny a následky toho, co vytvářela na zemi již dříve. Jinými slovy, musí naplnit sebou stvořený osud - a z toho důvodu se vtěluje do určité rodiny. Proč si myslíte, že jsou některé manželské páry bezdětné? Často proto, že žádná duše nechce, nebo nemá dovoleno vybrat si takový pár za rodiče."

"Aha. To je velmi zajímavé. Ale chcete říct, že musíme pokračovat v umírání a vtělování se v určitých intervalech až po zbytek Času?"

"Ne, jenom do té doby, až přestanete vytvářet příčiny na fyzické úrovni, které musí na této úrovni mít své následky. Dám vám jeden banální příklad. Obyčejný člověk na zemi se obvykle sváže obchodními, společenskými, rodinnými svazky, odpovědností a tisícem povinností, kterým nemůže uniknout, a které jej váží k danému místu. Může odjet na rok na dovolenou, ale dříve nebo později se vrátí, aby se znovu chopil svých pracovních povinností, zaplatí a vybere si své dluhy, a splní všechny svoje další závazky. Protože si nejdříve všechny tyto závazky vytvořil, musí s nimi žít, ať se mu to líbí nebo ne. Stejně tak je tomu s duší, i když v širším smyslu slova. Duše na zemi vytvořila závazky a pouta kvůli své touze po penězích, rodině, majetku, společenském postavení a mnoha jiných "pozemských pokladech". Všechno toto jsou pouta, která ji nakonec táhnou zpět na pozemskou úroveň, aby ji prostřednictvím zkušeností učila moudrosti. Pokud zasela zlo, přichází sklízet jeho následky a splatit své dluhy utrpením. Pokud zasela dobro, přichází sklízet následky toho dobra. A pokud zasela směs dobra a zla, jako většina z nás, přichází, aby sklidila následky obou, a v tom případě bude její inkarnace změtí štěstí a neštěstí."

"A co by potom měla duše udělat proto, aby se nemusela vracet vůbec?"

A tu se stala moc divná věc. Duch najednou náhle zmizel, a nemohl jsem panu Patmorovi odpovědět. Ale možná to tak bylo lepší, jak ráda říká máti, protože jsem se začal cítit unavený.

14. prosince V mé ložnici je tak strašný smrad, že se mi z něj zvedá žaludek. Otec si myslí, že někde pod prkny musela chcípnout myš, a huboval kocoura, že si nehledí svých povinností a neloví v domě myši. Ale já mám ty chudinky myšky rád, jen bych si přál, aby mi tu neumíraly a tak odporně nesmrděly. Každopádně jsou tu teď řemeslníci a vytrhávají prkna a otec si naříká na tučnou sumu, kterou ho to bude stát. Včera se zase objevil ten milý duch a omluvil se za to, že se tak šokujícím způsobem vypařil. Toto nám řekl, a pan Patmore to zapsal.

"Musíte mi prominout, že jsem nedávno tak náhle zmizel, ale musel jsem se vrátit zpět do svého těla. Asi jste neměli důvod si myslet něco jiného, a představovali si, že jsem duch bez těla. Ale tak to přesně není. Abych byl přesný, jsem Angličan žijící v Indii, a mluvím s vámi, když jsem mimo své tělo, což se děje, když tisíce mil odsud spím. Když je u nás noc, u vás je den. Kdyby to tak nebylo, nemohl bych k vám takto přicházet. Naučil jsem se pracovat na této úrovni v mém astrálním těle, když mé fyzické tělo spí. Tvůj mladý přítel má stejnou schopnost, a často se s ním tam u nás setkávám. Ale ani já ani on si na to nepamatujeme, když se ráno vracíme do svých těl. Možná se vám to zdá zvláštní, ale je to docela jednoduché. Bez speciálního cvičení astrální tělo nevtiskuje fyzickému mozku vzpomínky ze svých zážitků. Později tento chlapec, který je duchovně vyspělejší než já, pravděpodobně do jisté míry tuto schopnost získá. Ať už se to stane nebo ne, o obou z nás se dá říci, že žijeme dvojí život, během dne je to náš život na zemi, a druhý v noci jinde. Samozřejmě, že když se snažíme dorozumívat, tak jako v tuto chvíli já, s někým, kdo vidi – a takových ještě mnoho není - vždycky se může stát, že vás nějaký hluk nebo něco, co člověka probudí, odvolá zpět do fyzického těla. V tom případě člověk zmizí takovým znepokojivým způsobem, jak se to přihodilo mně té noci, pro vás spíše toho dne: Tak takhle to je... a po tomhle sáhodlouhém vysvětlení, na co jste se mě to ptali?"

"Rád bych věděl, co musí duše udělat pro to, aby se již nemusela víc vracet na zem?"

"Musí hromadit poklady nebeské místo pokladů pozemských. Zkrátka, člověk se musí stát nesobeckým, nebo, jako to vyjadřují indičtí moudří muži, musí se stát nepřipoutaným. Ze všeho nejdříve se musí střežit špatných skutků, aby si nevytvořil žádné dluhy, za které by musel platit v příští inkarnaci, a pak musí též konat dobro pro dobro samé bez jakékoli touhy po odměně. Protože silné touhy, i nesobecké, které se musí dříve nebo později vyplnit, jsou okovy, které člověka připoutávají k zemi. Silné touhy se chovají podobně jako bumerang, vrhneš je dopředu v podobě přání, a ony se ti vrátí v podobě naplnění. Řekněme, že v určité inkarnaci člověk moc touží po slávě, ale okolnosti stojí proti němu, a on umře bez toho, aby se jeho sen splnil. Co se stane? Svou silnou touhou vytvořil skryté síly, které se nemohou prostě rozplynout v nicotu, tak jako se v prostoru nerozplyne bumerang, a tak se onen člověk nakonec vrátí zpět, aby došel naplnění své touhy. A tak je to i se vším ostatním. Většina lidí chce být bohatá, získat moc, získat vysoké postavení nebo zářit ve společnosti. Všechny tyto touhy, které jsou vyvolány marnivostí, působí jako lasa, která chytají duši a táhnou ji zpět do vtělení. Vyjádřil jsem se jasně?"

"Ano. Jestli tomu rozumím, tak věci, které jste zmínil, jsou špatné, a nikdo by tedy neměl nikdy být bohatý nebo slavný?"

"Samy o sobě nejsou ani špatné ani dobré. To jen to, že jsme k nim připoutáni, způsobuje, že jsou pro nás špatné. Ježíš například říká, že láska k penězům je kořen všeho zla. Můj Učitel říká to stejné, ale používá jiných slov, říká, že připoutanost k penězům je kořenem všeho zla. Vím, že indická myšlenka nepřipoutanosti se vám může zdát zmatená. Ale nakonec je velmi prostá. Prakticky to znamená, že nesmíte

dovolit, abyste kvůli svému štěstí lpěli na vnějších věcech. Neboť pravdu a trvalé štěstí naleznete jedině uvnitř, abych tak řekl, ve svých éteričtějších tělech, a především v nejvyšším těle duchovním, které je zajedno s Bohem. Musím teď jít, jinak bych již chlapce unavoval. Nashledanou."

"No, člověk se tedy v životě pořád učí," řekl pan Patmore, když duch odešel. Ale já jsem nebyl ani trochu překvapený, když jsem slyšel, že ve spánku navštěvuji zemi duchů, protože často mívám pocit, že aniž bych cokoli dělal, nějak do vlastního těla nepatřím.

15. prosince Dnes ráno u snídaně jsme se všichni cítili hrozně, protože otec právě dostal dopis, ve kterém stálo, že strýc Robert je moc nemocný. A tak se naši museli spakovat a zajet se za ním narychlo do Londýna podívat. Nemá žádnou paní a vždycky byl starý mládenec jako pan Wilcox. Myslím, že asi nikdy nepotkal dámu, kterou by si chtěl vzít, nebo možná nikdy neuměl s dámami filtrovat. Každopádně je teď moc nemocný a Mildred říká, že jestli umře, možná otci odkáže ve své vůli spoustu peněz, protože otec je jeho jediný bratr a děti žádné nemá. Doufám, že chudák strýc Robert neumře, i když mám šeredný pocit, že asi ano. Mildred říká, že jestli umře, budeme mít smutek, a zkazí nám to veselé Vánoce, což je teda pěkná smůla. Strýc má prý zápal plic, a Mildred bohužel říkala, že se z toho lidi často nedostanou. No celkově to jsou moc špatné vyhlídky. Máti nebyla vůbec ráda, že se musí kodrcat až do Londýna, protože si myslí, že po té chřipce nemá dost sil jezdit vlakem tak daleko. Otec taky nevypadal nijak skvěle. Když odjížděli, říkali, že doufají, že se budeme chovat slušně a nebudeme zlobit. Tentokrát jsem se při loučení choval docela dobře. Už je to se mnou lepší než dřív, a to je v každém případě velké požehnání. V pátek s panem Patmorem končíme, a je mi to docela líto.

17. prosince Mildred dnes dostala dopis od máti se špatnými zprávami. Když přijeli do Londýna, našli strýce Roberta mrtvého v posteli. Kdyby žil v našem kraji a ne tak daleko, tuším, že by mě to rozplakalo. Ale abych řekl pravdu, viděli jsme ho jednou za uherský rok, i když otec ho navštěvoval pokaždé, když musel jet do Londýna. Samozřejmě je mi moc líto, že otec přišel o bratra, a máti psala v dopise, je to velká ztráta, a že musíme ihned otci jako hodné děti napsat, jak moc s ním cítíme. Mildred říká, že dopisy, ve kterých se tohle píše, se jmenujou kondolenční - musel jsem si to najít ve slovníku a že je pekelně těžký je psát, a že nemá ponětí, jak to udělá. To já taky ne. Nakonec jsem si řekl, že poprosím pana Patmora, aby mi ten dopis složil, ale on usoudil, že raději ne, protože by na to naši možná přišli, kdybych to nenapsal vlastními slovy. Přece jen mi pak trochu pomohl a spolu jsme to poslali. Mildred umírala zvědavostí a chtěla za každou cenu zjistit, co jsem tam napsal, určitě proto, aby se mi pak mohla posmívat, ale měla smůlu, ten dopis byl hezky v bezpečí v kapse pana Patmora a pak na poště ještě dřív, než ho začala loudit. Stejně bych jí ho neukázal. Abych to zkrátil, naši budou do neděle pryč a máti napsala staré paní Prettymanové, aby ihned poslala balík s otcovými černými kalhotami, protože je zítra pohřeb. Tuším, že máti byla mazaná a svoje černý šaty si přibalila do kufru. Ale otec si je asi nechtěl brát z obavy, aby to nevypadalo, že počítá holuby, ještě když jsou na střeše. Samozřejmě, že budeme muset mít přes Vánoce smutek a budeme se muset tvářit zasmušile. Myslím, že máme pěknou smůlu. Nejdřív zničehonic umře milá Georgina, a na to ještě strýc Robert.

18. prosince

Včera se mi nechtělo psát, tak zapíšu, co jsem vynechal, dneska. S panem Patmorem jsme skončili a cítím se bez něj docela opuštěný. On ale říkal, že se někdy zastaví a vezme mě ven na procházku, a když bude dobré počasí, pozve mě taky na oběd ke své paní. Pověděl mi, že by chtěl, abych na procvičení napsal o prázdninách krátkou povídku, tak jsem mu to slíbil. Ale nevím ještě o čem to bude. Myslím, že nejlepší bude, když napíšu o malé holce, která žila u krále víl nebo u starého skřítka. Ne, rozmyslel jsem si to, udělám z ní velkou holku, protože malé nemám moc rád, jsou dost hloupé a melou samé nesmysly... Dnes bylo hnusně, zima a deštivo, tak jsem se hrabal v otcově pracovně v policích s knihami. Četl jsem zase něco z pana Pepyse. Zdá se mi, že mluví nějak často o zadcích. Na jednom místě třeba říká "Paní Russelová mé ženě věnovala krásný portrét svatého George, který se nám moc hodí do salónu. Obdivuhodné je i jeho pozadí." To by mě zajímalo, co má na něm tak obdivuhodného? Otec někdy říká, že je někdo obdivuhodně šikovný, ale to je něco jiného. Musím přiznat, že nerozumím ani z poloviny tomu, co pan Pepys píše, ale líbí se mi to, zní to legračně. Dnes odpoledne přišel Arnold a hráli jsme šachy. Ale jeho otec ho to nenaučil tak dobře, jako mě pan Patmore. Nedává si pozor a když se díval kdovíkam, vzal jsem mu královnu.

19. prosince Dnes se Mildred poprvé nehnala do kostela a říkala, že jestli nepřijede máti a nebude to po ní chtít, raději by nešla. To mi nějak nesedělo. Vypadá to, že už na Ameryho neletí. Stejně jsme šli, a moc se mi líbily varhany. Moc rád bych měl dobré varhany. Až budu velký, koupím si své vlastní. Mildred říkala, že je to hloupost, protože by zabraly celý salón. No a proč ne? Je celá nadšená, protože když strýc Robert zemřel, bude muset mít nové šaty. Myslím, že budu muset nosit taky nějaký černý kabát a pumpky. Jsem zvědavý, jestli bude máti chodit celá ve smutku. Stejně je to legrační, že lidé chodí v černém proto, že někdo odešel, aby si užíval v zemi duchů. Řekl bych, že je to stupydní, ale máti bych se to říct neodvážil. A všechna ta černá barva na člověka působí hrozně tíživě, to je teda jisté. Kdyby bylo podle mého, oblíkl bych se do něčeho žlutého, modrého nebo růžového, aby to bylo světlé a krásné. Určitě by to bylo pro člověka lepší. Zrovna se tu objevil dědeček a řekl: "Máš úplnou pravdu, chlapče." Představte si! Zeptal jsem se na strýce Roberta a on řekl: "Nedělej si starosti, pečujeme o něj. Má tu totiž někoho velmi drahého, kdo na něj už dlouhou dobu čeká. Je moc šťastný, že se s ní znovu setkal. Zapamatuj si má slova. Jednoho dne se něco dozvíš a vzpomeneš si na to, co jsem říkal. Ale buď chytrý a neříkej teď nic." (Po několika letech jsem slyšel, že můj strýc prožil nešťastnou lásku, kdy dáma jeho srdce zemřela na souchotě. Podle všeho se ze svého žalu nikdy nevzpamatoval a zůstal starým mládencem, i když získal bohatství, které by s ním bezpochyby nejedná žena ráda sdílela.)

21. prosince Včera přijeli naši. Oba se tvářili trochu smutně, ale kupodivu jejich aury vypadaly mnohem jasněji než když odjížděli. (Na tom není nic překvapivého, když se vezme v úvahu, že můj otec získal značný majetek a má matka velmi uspokojivé dědictví. Co se mě týče, měl jsem dostávat nepatrný příjem po dosažení jednadvaceti let a zdědit převážnou část bohatství po otcově smrti. O tom všem jsem se tehdy nedozvěděl.) Dnes mě a Mildred máti vzala ven nakoupit nějaký černý šaty. Teď mám ty strašný věci na sobě. Celí černí od hlavy až k patě vypadáme opravdu pěkně depresívně, a celý dům působí zamračeně. Máti má jako obvykle zamotanou hlavu kvůli shánění dárků na faru a tak, a stěžuje si, že Vánoce se už blíží, a že se cítí vyčerpaná. Naši musí jet oba brzy po vánočních svátcích do Londýna, aby prohlídli skříně po strýci Robertovi a nechali odnést jeho staré šaty chudým lidem a podobně. Máti říkala, že to bude velmi únavné. Otec se tam bude muset párat s právníky, protože říkala, že ho strýc Robert ustanovil svým egzeputorem.

23. prosince Otec přinesl domů krabici drahých doutníků, která se má poslat jako vánoční dárek panu Patmorovi, a paní Patmorová má dostat nějaké květiny. Jsem moc rád, ti si to tolik

zaslouží. Matka napsala tetičce Maud, jestli by nemohla přijet a zůstat tu s námi, dokud budou (mí rodiče) pryč. Nechce nás nechat samotné jen se služebnictvem, protože má obavy, že bychom byli hrozně rozpustilí. Ale mám tušení, že z tetičky Maud nic nebude. Otec byl nesmírně velkorysý, a dal mě i Mildred dvacet šilinků, abychom koupili dárky pro služebnictvo a sobě navzájem, a něco pro pana Wilcoxe, který přijde stejně jako loni na vánoční večeři. Byl jsem dost ohromen, protože otec nikdy předtím tak štědrý nebyl. Možná je to tím, to si pamatuju, jak někdo říkal, že smrt v rodině lidi obměkčí. Ať je to jakkoli, je to nanejvýš uspokojivé a já jsem všude možně nakupoval dárky, i když se mi mozek zavářel nad vymýšlením, co dát komu. Ale už to mám za sebou a všechno je hotovo, a jenom teď doufám, že budou s mým výběrem spokojeni.

28. prosince Je po Vánocích. Dostal jsem několik krásných dárků...(následuje detailní popis, který není pro vydání ani zábavný ani zajímavý). Cítil jsem se trochu smutný, když se podával švestkový pudink, protože to je poslední Georginino jídlo, které budeme jíst. Vzpomínám si, jak mě pozvala, abych přišel a zamíchal ho pro štěstí - byl to takový podivný mišmaš. To mi připomíná, že jsem ještě neviděl Georgininýho ducha, zdá se, že se ztratila. Nebo možná na tom bude stejně jako babička a nikdy nepřijde. Pan Wilcox byl zase moc milý, ale nebyl kvůli té otcově smutné události tak rozverný. Nemohl jsem se ubránit smutku, když jsem si uvědomil, že s námi už možná Vánoce nikdy znovu slavit nebude, když má teď svou novou farnost... Včera jsem si skoro celé odpoledne četl Dickense. Jestli někdy budu muset mít ošetřovatelku, doufám, že nebude jako Sarah Gampová.

29. prosince S tetičkou Maud jsem měl úplnou pravdu. Nemůže se o nás přijet starat, protože jí přijela na čtrnáct dní návštěva nebo co. Jak myslíte, že to dopadlo? Máti na sebe něco hodila a odešla k paní Patmorové, a vrátila se s tím, že se místo tety o nás budou starat Patmorovi. Hurá! Jsem moc šťastný. Budeme se mít skvěle. Jenom doufám, že nám nebude Mildred moc překážet. Budeme muset být pěkně opatrní, aby nás při tom nepřistihla (při komunikaci s duchy). Zapomněl jsem napsat, že mi na Štědrý večer přišel dát S. B. sváteční vánoční požehnání, ale zůstal jen na chvilku.

31. prosince Včera odjeli naši a přišli Patmorovi. Spí společně v pokoji pro hosty, který se narychlo přichystal. Zjevně byli rádi, že tu jsou. Dnes se objevil nový duch, a měli jsme štěstí, protože Mildred byla zrovna pozvaná na návštěvu, tak pan Patmore mohl zapisovat, co říkám, a pak mi to zpět nadiktovat. Toho ducha s sebou přivedl dědeček, a řekl: "Tento duch je Ir a chtěl by vám něco říct. Nechám ho tu s vámi, aby vám pověděl, co potřebuje." Pak dědeček zmizel. Ten duch byl takový divný trouba a mluvil tak zvláštním způsobem, že jsem ho ani neuměl napodobit, když jsem to opakoval Patmorovým.

"Bůh vás všechny miluje," řekl. "Je to velká věc, že mohu mluvit k vám, ubohým duším, uvězněným v tělech jako ptáci ve voliéře, kteří poletují kousek sem a kousek tam, ale vůbec nikam se nedostanou. A je to velká věc, vidět chlapce nadaného jasnovidectvím, s očima tak bystrýma jako orel, který mě vidí a slyší, co říká má mysl. Ach, kdyby tak jen ti slepí na zemi věděli, že se jim snažíme říct, že nejsme jen bedna prachu v středném starém hrobě, ale že jsme šťastní a lehouncí jako chmýří tančící ve vánku za letního rána. Přesto můj otec naříká a smutkem vyhání všechno světlo ze své duše, natahuje své ruce k nebi a volá: "Ztratil jsem syna, a mé šedé vlasy ze smutku do toho hrobu padají," a já po celou dobu stojím vedle něj a říkám: "Jsem zde, jsem zde, tak přestaň prosím naříkat." Ale on je hluchý jako kámen a slepý jako sova na slunci. Je to věru politováníhodné, že i když všude kolem září světlo, synové Boha Všemohoucího tápou ve tmě a bojí se smrti své a svých blízkých. Ale takoví, jako jste vy, budou přinášet světu mocnou útěchu, až přijdou dny velkého utrpení, které se podle proroků blíží, a až se postiženým matkám a manželkám nedostane útěchy od žvanivých duchovních. A že jich je pěkná spousta, ať je Bůh milosrdný k jejich nevědomosti! Ti mluví velkolepě o nebi, a přitom sami nemají sebemenší ponětí o tom, jaké je, a ani nemohou dokázat, že vůbec existuje. Ale kvůli své zabedněnosti budou říkat, že je to všechno náramně složité, když se dozvědí, že rozmlouváte s duchy jako jsem já, a k jejich zkáze zaznamenáváte má moudrá slova. Ach, jak rádi kážou o víře a lásce Všemohoucího Boha, ale já myslím, že spíše zasévají do nesmrtelné duše semínka strachu. Modlete se tedy, ať Bůh a svatí ozáří jejich temnotu a otevřou jejich oči zlatým paprskům pravdy. Mou duši naplnili, když jsem žil na zemi, smutkem a temnotou, a stal se ze mě pomýlený muž, který věřil všemu, co říkali, a žil ve strachu z pekla. (Pravděpodobně tento duch býval irským protestantem.)

Ale vězte, že jestli existuje peklo, pak je to peklo vytvořené člověkem, a nikdy ne Bohem či ďáblem. A vězte, že toto je svět radosti a krásy, hudby a květin a ptáků a motýlů, a věcí jim podobných, které na zemi nikdy nepoznáte, a které ani na zemi být nemohou. A ještě vám povím toto. Krása u vás na zemi je jen odleskem krásy u nás v nebi, a je smutné, když je člověk slepý ke krásе pozemské, neboť mu dlouho potrvá, než se naučí vnímat krásu nebeskou. Bože, prosím, odpusť mi, nemám žádný důvod vám to říkat. Avšak snad jsem vám řekl, že je to opravdu velká věc mluvit k někomu jako jste vy, neboť ve vašich srdcích září pravda a ve vašich prsou je ukryta lidská dobrota - a vy jste navíc přestali naslouchat řečem duchovních, a místo toho dopřáváte sluchu hlasům duchů...A nyní už musím odejít. Ale možná zase přijdu, když mě budete chtít vidět. Ať náš Pán ve své nekonečné Dobrotě naplní vaši mysl ještě větší moudrostí a vašemu tělu uchová zdraví! Bůh stojí při vás."

Když ten duch odešel, pan Patmore o něm řekl něco legračního, jako že se mu pusa nezavře, a že to byl se všemi těmi řečmi typický Ir, ale že by se ho byl rád zeptal na pár otázek. Ode mě chtěl vědět, jak vypadala aura toho ducha. Řekl jsem, že byla moc hezká, byla hodně růžová a modrá, ale nebyla tam skoro žádná žlutá... Mildred se vrátila z návštěvy a byla úplně rudá v obličeji. Měla hrozný omrzliny a úplně šílela z toho, jak ji štípaly, tak ji paní Patmorová utěšovala a říkala, že je to hrozné.

1887

17. ledna

Máti se vrátila v sobotu, a otec přijede někdy tento týden. Patmorovi odešli, a mně to bylo líto, protože mi tu s nimi bylo moc dobře. Dnes mi zase začalo vyučování. Pan Patmore byl s tím příběhem, který mi na prázdniny zadal, docela spokojen, ale měl k tomu několik připomínek. Říkal, že dobří spisovatelé neoznačují stejné věci pokaždé stejným slovem, ale hledají různé jiné možnosti, takže nemusím pořád říkat "on řekl" a "ona řekla" , ale někdy můžu napsat "odpověděl", "odvětila" a podobně. Řekl, že se taková slova nazývají synonyma a poradil mi, jak se to píše. Pak mi vyjmenoval celou spoustu synonym za " řekl" , protože já jsem přišel jen na odpověděl, odvětil a sdělil. Všechny jsem si je poznamenal, jak je říkal, takže teď už budu vědět... Máti se chová nějak zvláštně, zdá se, že ji něco vadí. Nevím, co to je, ale neodvažuju se jí na to zeptat. Jen mám pocit, že se s otcem začali handrkovat kvůli nějaké věci. Jestli to tak je, moc bych si přál, aby toho nechali, je to moc nepříjemné, a všechno v domě je teď vzhůru nohama.

24. ledna

Dnes se na chvilku objevil o naší polední přestávce ten milý žák S. B. a pověděl nám pár věcí. Pravil, že některé duše, které jsou už dostatečně daleko a nechtějí se už znovu vracet na zem, se mohou stát dejvami (dévy) neboli jakýmsi druhem boha či někým, koho si představujeme jako anděla. Tvrdil, že každý

národ má svého dévu (zde jsem pravopis opravil, i když se to slovo vyslovuje tak, jak jsem ho původně napsal), ten se jaksi stará o různé věci, i když bychom tomu prý těžko rozuměli. Svěřil se, že nyní je naším národním dévou Lord Nelson, který vyhrál bitvu u Trafalgaru, a řekl "Polib mě, Hardy," (evidentně mé osobní zpracování), a že když někdy pojedu do Londýna, můžu ho spatřit na vrcholku památníku na trafalgarském náměstí. (10) (Zde jsem se nevyjádřil dobře. Nelsonův památník slouží pouze jako bod, na který se déva zaměřuje.) Pověděl nám taky jiné věci. Začal o dévách, kteří se natolik připoutali ke svému tělu, že už nechtěli být dévy, a stali se místo toho osobami na zemi, aby byli blízko tělu, které tolik milovali. Říkal, že příběhy o tom, jak se víly stanou obyčejnými lidmi, jak to známe z pohádek, nejsou jen výmysl (ale do určité míry souvisí s okultními vědami). Pak nám pověděl věc ze všeho nejpodivnější. Tvrdil, že před dávnými časy jsem byl dévou, a že jsem tolik miloval S. B., že mi pomohl stát se člověkem, jako jsou všichni ostatní, kteří se znovu a znovu rodí a umírají. Ale protože jsem býval dévou, mám schopnost vidět věci, které jiní lidé nevidí, protože pro lidi, kteří byli dévy, je vidět duchy, víly a podobné věci mnohem snadnější. Potom už musel jít. "Dobrá, dobrá," zamumlal pan Patmore, když byl pryč, "to je vše velmi zvláštní. Ale člověk se v životě pořád učí." "To ano" přitakal jsem, "kdo by si to byl pomyslel?"

27. ledna

Vím jistě, že něco visí ve vzduchu. Od té doby, co je otec zpátky, se naši spolu pořád hádají, i když ne před námi v pokoji. Kdykoli ale jdu kolem dveří do knihovny, slyším, jak na sebe štěkají. Nemůžu být ale samozřejmě taková potvora, abych poslouchal. V každém případě mám pocit, že budou nějaké potíže, a že nastane nějaká změna, a že si naši v něčem nejdou do noty. Máti u jídla skoro nepromluví, a tak nějak trucuje, a otec se na ni tváří otráveně. Mildred mi pověděla, že si myslí, že otec chce jít bydlet do Londýna, a máti ne. Ale jak to může vědět, jestli teda nešpehovala s uchem na klíčové dírce, to by mě moc zajímalo. Cítím ale, že má pravdu. Zeptal jsem se: "Když si myslíš, že toho tolik víš, tak bys mi mohla říct, kdo nakonec vyhraje?" "Jak bych to mohla vědět?" odvětila, "ale vy muži si většinou prosadíte svou." "Dobře, nemusíš se urážet," odpověděl jsem. "Buď už zticha," řekla a znovu se ponořila do knížky.

29. ledna

Přišla nová kuchařka. Není na ní nic zvláštního, ale připomíná mi trochu paní Griffinovou, i když je v horních partyjích mnohem vypouklejší. Přišel za mnou na návštěvu Henry. Informoval mě, že vikář má prý ležet s lumbágem, ale že má homorejdy, a že to nesmím nikomu říkat. Nevím, co to ty homorejdy jsou, ale Henry říkal, že to nějak souvisí s pozadím. Moc by mě zajímalo, proč mají duchovní vždycky potíže se zadkem? Vzpomínám si, že pan Wilcox měl taky nějaký trable s pozadím, když u nás ležel. Už vím, byl to vřed. Spíš bych si myslel, že dostanou revma do kolen od toho věčného klečení. Dělal jsem si těžkou hlavu ze strachu, že se budeme muset nakonec stěhovat do Londýna, protože kdybych musel opustit drahého pana Patmora, tak nevím, co bych si počal. Ale musím s radostí říct, že se dnes objevil dědeček a uklidnil mě. Nejdřív se ptal, jak se nám líbil duch toho Ira? Tak jsme odpověděli, že se nám líbil moc, a že nás pobavilo, jak zvláštně mluvil. Pak jsem se dědečka zeptal, jestli si myslí, že pojedeme všichni do Londýna? A, díky Bohu, on pravil, že potíže časem vymizí a žádný Londýn se konat nebude. (Nakonec se ukázalo, že to byla pravda pouze částečně.) Než odešel, tak nám řekl, že se už více duchů dozvědělo, že je můžu vidět a že se můj učitel zajímá o spiritualismus, tak nemáme být překvapeni, když se někteří z nich objeví. Že to však nemusejí být příliš dobří (vyspělí) duchové, tak si nemáme všímat toho, co říkají. Prozradil, že mnoho duchů je moc ješitných... (Na tomto místě nemohu rozluštit vlastní písmo, písmena jsou rozpitá a rozmazaná. Dědeček však chtěl pravděpodobně naznačit, že mnoho nevyvinutých duchů se s oblibou dělá důležitými, což mohu po mnoha zkušenostech potvrdit.)

2. února Když jsem měl dnes dopoledne vyučování, stavil se pan Wilcox, aby se rozloučil s našima, protože bude brzy odjíždět na svou novou farnost. Nepřišel ale ke mně do salónu, aby se se mnou osobně rozloučil, protože věděl, že by mě to vzalo, ale vyřídil mi pozdravy po máti, za což jsem mu byl vděčný. Moc bych si přál, aby z našeho kraje neodjížděl, bude mi strašně moc chybět, ale aspoň mi slíbil, že si budeme psát. Teď se stal pomocníkem kněze nějaký pan Atkinson, a myslím, že se s ním máti bude zanedlouho kamarádit a zvát ho na večeře, ale já zůstanu věrný panu Wilcoxovi. Lizzie dostala padáka, protože máti říkala, že je velmi zkažená a že provedla něco hrozného, ale nechtěla mi prozradit co. Ptal jsem se, jestli někoho zabila, a máti pravila, že ne. Tak jsem se zeptal, jestli něco neukradla, a máti zase řekla, že ne. Mildred samozřejmě zase dělá, že to ví, ale nepoví. Takže když mi stejně nikdo neřekne, o co jde, tak nemám, co bych o tom napsal. Je mi ale chudáka Lizzie líto, vypadá tak špatně, a něco divného je i s její aurou. Máti vzdychala, že služebnictvo je prokletí jejího života.

9. února Cítím se moc unavený a bolí mě celé tělo, tak přišel doktor, aby se na mě mrknul, a říkal, že bych měl dostávat jakousi masáž. Budu prý ležet na posteli, a přijde nějaká paní a bude mě drhnout od shora až dolů po celém těle, nebo tak něco. Doufám, že to nebude moc bolet. Jmenuje se paní Molová - což je teda divný jméno. Jestlipak bude hezká? Dnes odpoledne jsem měl s Fräulein hodinu hudby. Objevil se zase ten duch a řekl: "Jsem otcem té dámy." Ale neuměl říct pořádně ani t ani c a otec znělo spíš jako ocet. "Žeknete té dámě, že sem tadi," požádal mě. Tak jsem nevěděl, co mám dělat, protože jsem se bál, aby se nerozzlobila jako máti. Ale on na mě pořád kýval, ať ho poslechnu, a mně ho bylo líto, vypadalo to, že mu moc záleží na tom, abych jí to pověděl. Nakonec jsem se o tom zmínil, když se oblíkala: "Fräulein, slyšela jste někdy o jasnovidectví?" "Jasnovidectví," zopakovala, "ne, copak to je?" "To je, když lidi vidí duchy" , odpověděl jsem. "Duchy!" zvolala, "Jsi příliš mladý na to, aby ses zabýval takovými věcmi, je to škodlivé." "To si nemyslím," odvětil jsem, "vidím duchy už od malička." "Potom máš moc bujnou podsaditost," řekla na to. Někdy používá opravdu divný výrazy. "Dobrá, můžu se vás na něco zeptat?" pokračoval jsem. "Jestli chceš," řekla. "Měl váš otec vcelku obtloustlý kulatý obličej a vlasy mu trčely vzhůru jako kartáč?" zeptal jsem se. Úplně z toho nadskočila a vykřikla: "Ano, měl, ale jak to víš?" "Protože je tady v pokoji," odpověděl jsem, "a říká, že je váš otec." Ona ale zrudla a vypadala nazlobeně. "To je jen tvoje fantazie." Kdyby chtěl můj drahý otec přijít, ukázal by se mi nebo mé milé mamince, a ne někomu cizímu. Žádám tě, abys už takové věci nikdy neříkal. Kazí to otcovu památku." Tak jsem se pak zlobil a cítil se nemožně, a jen jsem jí řekl, že se omlouvám, a že jsem se jí nechtěl dotknout. (Od té doby jsem si mnohokrát uvědomil, že mnoho duchů je velmi špatnými psychology. Tím, že jsou osvobozeni od pout lidského těla, zapomínají, že mozek je plný předsudků, a mysl plná iracionálních emocí, které se velmi těžko překonávají.)

11. února Dnes přišla poprvé paní Molová, a nebylo to vůbec špatné. Celého mě třela a jakoby štípala. Má červené vlasy a pihy a velký nos, a není moc pohledná, ale je veselá a hodně mluví o všem možném. Myslím, že mi něco dává, když mě tře, ale nevidím to z ní vycházet. (11) Otec je zase nějaký rozladěný a stěžuje si na lumbágo a na hrozný východní vítr. Praví, že tohle podnebí ho jednou umoří. Pravda je, že jeho aura nevypadá nijak skvěle. Máme novou služebnou, jmenuje se Edith. Přišla včera, a je nesmírně škaredá. Zaslechl jsem máti, jak říkala, že už žádnou hezkou holku do domu nechce, že jsou s nimi vždycky maléry, a když ne, tak se vdají jako Janet, a ona

pak má starosti pořád dokola. Když jsem o tom říkal Arnoldovi, který přišel na návštěvu, tvrdil, že jeho otec má rád pěkné služebné, ale že slečna Chadwicková, jejich hospodyně, říká, že je s nimi potíž, protože prý k nim pak pořád chodí dělníci a namlouvají si je u zadního vchodu.

15. února Vikář se asi dostal z toho homorejdu, protože měl dnes kázání. Pak po mši při obědě jsem se zeptal máti, kdo to jsou hampejznice, a proč jsou blíž království božímu než farizejové? A otec se zašklebil a řekl: "To jsem zvědav, jak mu na tohle odpovíš?" Ale máti celá ztuhla, vypadala šokovaně a řekla mi, abych už to slovo (hampejznice) nikdy neříkal, protože to znamená něco moc sprostého. To mi připadalo moc podivný, protože proč bych to nemohl říkat já, když to řekl Ježíš? Po obědě jsem se podíval do slovníku, a tam bylo napsaný jenom "prostitutka" , což mě ještě víc zmátlo. Musím říct, že slovník dokáže člověka pěkně naštvat. Mildred taky nevěděla, co to znamená, ale myslím, že to má něco společnýho s tím, že někdo něco vystavuje, protože se vlastně prostírá. Kdo ví? Musím se zeptat pana Patmora, jestli na to nezapomenu.

24. února Navštívil nás duch ženy, která říkala, že se jmenuje Safó (Sapfó), a že bývala slavnou básnířkou, a chtěla, aby pan Patmore zapsal jednu její báseň a poslal ji do časopisu. Neměl jsem z ní nijak dobrý pocit, a ani její aura nebyla nic moc, a jsem si jistý, že nás chtěla jen využít. Stejně to ale pan Patmore zapsal, protože tvrdila, že je to moc důležitý. Tady to je:

Jsem duchem v zemi duchů,
mám v sobě záři jasně planoucí,
a do vašeho světa stínů,
posílám zlatavé světlo za noci.
Zlatavé světlo v němž pravda je,
aby zasáhlo vaše duše a pozvedlo je,
aby smutek sirotka zaplašilo,
a oko vdovy osušilo.
Ach, nebojte se smrti,
ať jste muž, dívka či děti,
neboť smrt není nic jiného,
než odchod do života radostného.

Než duch zmizel, zahlédl jsem dědečka, jak se pro sebe směje, jako by to považoval za skvělý vtip, ale nezastavil se, aby něco řekl. Duch nám pověděl, abychom nezapomněli, a určitě tu báseň poslali do časopisu, a pan Patmore odpověděl, že uvidí, co se dá dělat. Ale když byla ta žena bezpečně pryč, prohlásil, že to je hrozný blábol, a že si z nás asi dělala legraci. Byl si úplně jistý, že to nemohla být Sapfó (zde jsem se už opravil), která, jak řekl, žila dávno před Kristem. Pak jsme si vzpomněli, že nám dědeček říkal, že se možná objeví duchové, kteří za moc nestojí, a že si nemáme všímat toho, co nám budou povídat. Tak si myslím, že to byl jeden z nich. Říkala, že přijde zas, a nadiktuje nám některé další básně. Ale my jsme se rozhodli, že jestli ještě přijde, nebudeme si jí všímat, jak jsme to udělali s tím starým troubou, který tvrdil, že je kazatel. (Ještě poznámka k "Sapfó" - kromě relativně vzácných výjimek odhmotnělé bytosti zapomínají svá dřívější pozemská jména, neboť jejich paměť byla z velké většiny záležitostí fyzického mozku. Tudíž jakýkoli duch, který předstírá, že je nějakou zemřelou slavnou osobností, se dá ihned odhalit jako ješitné či nezbedné strašidlo na velmi nízké astrální úrovni. - C. S.) (12)

3. března Cítím se tak strašně, že nevím, co si počít. Máti dnes u večeře vzdychla a řekla: "Takže, váš otec se rozhodl, že chce žít v Londýně, budeme se tedy zanedlouho stěhovat." Když to řekla, myslel jsem, že se mi srdce rozskočí. "A co bude se mnou a panem Patmorem?" zeptal jsem se. "Pan Patmore není jediným učitelem na světě," odpověděla. "Kromě toho pro tebe možná najdeme vhodnou školu." "Nechci odejít od pana Patmora," řekl jsem. "Nezáleží na tom, co chtějí malí chlapci," řekla ona, "ale co myslí rodiče, že je pro ně nejlepší." Proč mi pořád máti říká, že jsem malý kluk? Nejsem zase tak malý. Samozřejmě, že Mildred k tomu měla tisíc řečí. Nechce se rozejít se svýma kamarádkama ze školy, ale myslí si, že to bude hrozně zábavné žít v Londýně, kde je spousta nejrůznějších koncertů, divadel a večírků a tak dále. Ale to je dobré tak pro ni. Nemá učitele jako já, který mi rozumí, když vidím věci, a nemyslí si, že jsem padlej na hlavu, jako si myslí všichni ostatní. Byl jsem odpoledne tak na dně, že jsem si moc přál, aby přišel S. B. a nějak mě potěšil, ale nic se nestalo. Po svačině jsem ho najednou uviděl, a on řekl: "Nebuď zoufalý, můj synu, cesta se už najde." Tak jsem se cítil líp.

4, března Dnes jsem na chvilku před spaním zahlídl dědečka, přišel mi dát tip. Řekl mi, že bych se mohl zeptat našich, jestli by mě nenechali bydlet s Patmorovými, a oni se je tam shora budou snažit přesvědčit, abych u nich mohl být, jako když jsou chlapci na internátní škole. O svátcích se pak budu moct sebrat a odjet do Londýna a budeme všichni společně. Zdálo se mi to jako skvělý nápad, a dnes večer, když přišel otec domů, jsem vlezl do lví klece, a žadonil jsem a prosil jsem, aby mě tu nechali s Patmorovými. Samozřejmě, že jsem se u toho klepal jako osika, protože jsem neměl tušení, co na to řeknou, a jestli se moc nerozzlobí. Ale nějak mi to vyšlo. Nakonec to dopadlo tak, že nejdřív se máti mračila a říkala něco o tom, že mám radši pana Patmora než ji, ale já jsem řekl, že to není ani trochu pravda, ale že s panem Patmorem moc dobře vycházím, a že bych si s nikým jiným určitě tak nerozuměl. Pak otec řekl, že to je sice pěkné, ale že mě možná Patmorovi nebudou chtít u sebe mít. To říkala máti taky, že jim to prý vůbec nemusí přijít vhod. Máti vždycky mluví o tom, co je vhodné. Vždycky se všech kromě nás ptá: "Jste si jistý, že je vám to vhod?" Ale to je jedno. Chtěl jsem říct to, že poté, co jsme strašně dlouho probírali pro a proti, řekli si mezi sebou, že to ještě promyslí, a já jsem se panu Patmorovi neměl o ničem zmiňovat. A tak to skončilo. Ale v každém případě naděje umírá poslední, a dnes se budu všemi silami modlit k Bohu, aby je obměkčil...

9. března Jsem jako na trní, jak to všechno dopadne. Otec odjel pracovně do Manchesteru, ale něco visí ve vzduchu, protože máti se dnes ráno před vyučováním zavřela na dost dlouhou dobu do knihovny s panem Patmorem. Samozřejmě jsem chtěl vědět, co říkala, ale on mi odpověděl, že to je zatím jejich soukromá záležitost, a že mám počkat a uvidím. Proč kolem toho dělají takové okliky? Jako kdybych nevěděl, že se jedná o mě a o to, jestli budu muset jet do toho hroznýho Londýna nebo ne. Když jsme byli v polovině vyučování, viděl jsem v místnosti bloumat divnýho patrona v námořnickým obleku, ale nevšímal jsem si ho, protože jsme měli práci. Ale protože čekal až do svačiny, řekl jsem panu Patmorovi, že tu je, a zeptali jsme se ho, co chce, a on řekl, že se před nedávnem utopil, a že mu nějakej chlápek tam nahoře pověděl, že bychom mu mohli pomoct.

Tak si pan Patmore vzal tužku a zeptal se, jak. "Chtěl bych, abyste něco vzkázali mý mámě," odpověděl. "Obávám se, že vaši matku neznáme," řekl pan Patmore. "To nevadí," pravil on, "řeknu vám, kde bydlí." Což udělal, a pan Patmore to zapsal, ale já jsem zapomněl, kde to bylo. "Dobrá, uvidím, co se dá dělat, až mi řeknete, co chcete vzkázat." řekl pan Patmore. "Řekněte jí, ať přestane s tím vším naříkáním," pravil duch toho námořníka. "Řekněte jí, že jsem z toho celej vyřízenej, a že nemá žádnej důvod takhle vyvádět, jako bych byl nějaká mrtvola na dně toho podělanýho moře." Ta jeho matka by byla asi z takovýho klení pěkně šokovaná. Ale takhle to řekl, tak co nadělám. Dokonce i pan Patmore se trochu zamračil. Pak ten